

Mai mult decât un simplu tâmplar

de Josh McDowell

Cum se face oare că atunci când vorbești despre Dumnezeu oamenii nu par a fi ofențați, dar de îndată ce pomenști numele lui Isus, de cele mai multe ori, ei încearcă să schimbe subiectul? De ce oare, în tot cursul istoriei, oamenii s-au deosebit atât de mult prin răspunsul pe care l-au dat la întrebarea: "Cine este Isus?"

Cuprins:

Prefață

1. Ce-l face pe Isus atât de diferit?
2. Domn, înșelător sau lunatic?
3. Ce părere are știința?
4. Sunt documentele biblice vrednice de încredere?
5. Cine și-ar da viața pentru o minciună?
6. La ce ne-ar folosi un Mesia mort?
7. Ai auzit ce s-a petrecut cu Saul?
8. Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?
9. Aș vrea să-L cunosc pe adevăratul Mesia
10. Nu mai există nici o altă cale?
11. El a schimbat viața mea

PREFAȚĂ

Cu aproape 2000 de ani în urmă, Isus Și-a făcut intrarea în rasa umană, într-o mică așezare evreiască. El a fost membrul unei familii sărace dintr-un grup minoritar, trăind în una din cele mai mici țări ale lumii. El a trăit aproximativ treizeci și trei de ani, dintre care numai ultimii trei au cuprins activitatea Sa publică.

Totuși, oamenii de pretutindeni își aduc aminte de El. Data ziarului nostru de dimineață sau anul de publicație al unui manual universitar aduc mărturie cu privire la faptul că Isus a trăit una din cele mai semnificative vieți din câte au fost trăite vreodată.

Remarcabilul istoric H. G. Wells a fost întrebat odată: "Cine a lăsat cea mai permanentă impresie asupra istoriei?" El a replicat că, dacă este să judecăm măreția unei persoane pe bază de standarde istorice, "Isus se situează pe primul loc".

Istoricul Kenneth Scott Latourette spunea: "Odată cu trecerea secolelor, se adună tot mai multe dovezi cu privire la faptul că, măsurat după efectele pe care le-a produs în istorie, Isus a trăit viața cea mai influentă din câte s-au trăit vreodată pe această planetă. Și această influență pare a fi în continuă creștere".

Ernest Renan făcea următoarea observație: „Isus a fost cel mai mare geniu religios care a trăit vreodată. Frumusețea Lui este eternă și domnia Lui nu va avea sfârșit. Isus este unic în toate privințele și nimic nu poate fi asemănat cu El. Întreaga istorie este de neconceput fără Cristos”.

CAPITOLUL 1

CE-L FACE PE ISUS ATÂT DE DIFERIT?

Cu câțva vreme în urmă, vorbeam în fața unui grup de studenți în Los Angeles și am adresat întrebarea: "Cine este, după părerea voastră, Isus Cristos?" Răspunsul lor a fost că El ar fi un mare lider religios. Sunt de acord, Isus Cristos a fost un mare conducător religios. Eu cred însă că El a fost mult mai mult decât atât.

De-a lungul veacurilor, oamenii s-au deosebit prin răspunsul pe care l-au dat la întrebarea: "Cine este Isus?" De ce atât de multe discuții asupra acestei persoane? Cum se face că numele Lui, mai mult decât cel al oricărui alt lider religios, produce tulburare? Cum se face oare că atunci când vorbești despre Dumnezeu oamenii nu par a fi ofențați, dar de îndată ce pomenești numele lui Isus, de cele mai multe ori, ei încearcă să schimbe subiectul, sau devin defensivi?

Am început să-i vorbesc despre Isus unui șofer de taxi din Londra, și reacția lui a fost: "Nu-mi place să vorbesc despre religie, și mai ales despre acest Isus".

Prin ce se deosebește Isus de ceilalți lideri religioși? Cum se face că numele lui Buda, Mahomed sau Confucius nu-i tulbură pe oameni? Motivul este că nici unul dintre aceștia nu a pretins a fi Dumnezeu, în afară de Isus. Acesta este faptul care-L face pe El atât de diferit de toți ceilalți. Oamenii care L-au cunoscut pe Isus și-au putut da seama de îndată că El făcea cu privire la Sine afirmații cu totul uimitoare. Era cât se poate de clar că aceste pretenții îl identificau ca fiind mai mult decât un profet sau un simplu învățător. El a pretins în mod deschis a fi Dumnezeu. El a pretins a fi singura cale spre o relație cu Dumnezeu, singura sursă de iertare a păcatelor și singurul mijloc de mântuire. Pentru mulți oameni, aceste afirmații par a fi exclusive, prea înguste ca să le poată accepta. Totuși, ceea ce contează este nu ceea ce vrem noi să gândim sau să credem, ci mai degrabă, cine a pretins Isus a fi?

Ce ne spun documentele Noului Testament în această privință? Auzim adesea expresia "divinitatea lui Isus Cristos". Aceasta înseamnă că Isus Cristos este Dumnezeu.

A. H. Strong, în cartea *Systematic Theology* (Teologie sistematică) îl definește pe Dumnezeu ca fiind "spiritul infinit și perfect, în care toate lucrurile își au originea, suportul și sfârșitul". Această definiție a lui Dumnezeu este acceptată de toți teiștii, inclusiv musulmanii și evreii. Teismul învătă că Dumnezeu este un Dumnezeu personal și că universul a fost conceput și creat de către El. Dumnezeu susține și guvernează universul în prezent. Teismul creștin adaugă la definiția de mai sus: "...și care s-a întrupat în Isus din Nazaret".

Isus Cristos este de fapt în același timp un nume și un titlu. Numele "Isus" derivă de la forma greacă a numelui Jeshua sau Joshua, însemnând "Iehova-Mântuitorul" sau "Domnul ne mântuiește". Titlul de "Cristos" este derivat de la cuvântul grecesc pentru Mesia (sau evreiescul *Mashiach* - Daniel 9:26) și înseamnă: "Unsul". Două funcții, aceea de împărat și aceea de preot, sunt implicate în folosirea titlului de "Cristos". Acest titlu declară că Isus este preotul promis și împăratul profețiilor Vechiului Testament. Această afirmație joacă un rol crucial în dobândirea unei înțelegeri corecte cu privire la Isus Cristos și la creștinism.

Noul Testament ni-L prezintă în mod clar pe Cristos ca fiind Dumnezeu. Numele atribuite Lui în Noul Testament sunt de așa natură, încât ele i-ar putea fi atribuite numai lui Dumnezeu. De exemplu, Isus este numit Dumnezeu în următoarele expresii: "Așteptând fericita noastră nădejde și arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Cristos" (Tit 2:13; compară cu Ioan 1:1, Evrei 1:8, Romani 9:5, 1 Ioan 5:20-21). Scriptura Îi atribuie lui Isus caracteristici pe care nu le poate avea decât Dumnezeu. Isus ne este prezentat ca existând prin Sine Însuși (Ioan 1:4, 14:6); omniprezent

(Matei 28:20, 18:20); atotștiutor (Ioan 4:16, 6:64, Matei 17:22-27); omnipotent (Apocalipsa 1:8, Luca 4:39-55, 7:14-15, Matei 8:26-27); deținând viața în Sine (1 Ioan 5:11,12,20, Ioan 1:4).

Isus a primit slava și închinarea ce I se cuvine numai lui Dumnezeu. Într-o confruntare cu Satana, Isus a zis: "Este scris: 'Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești'" (Matei 4:10). Și totuși, Isus a primit închinare ca Dumnezeu (Matei 14:33, 28:9), ba uneori chiar a pretins acest lucru (Ioan 5:23, compară cu Evrei 1:6, Apocalipsa 5:8-14).

Cei mai mulți din urmașii lui Isus au fost evrei devotați, care credeau în singurul Dumnezeu adevărat. Ei erau monoteiști până în măduva oaselor; și totuși, ei au recunoscut în Cristos pe Dumnezeul întrupat. Datorită educației sale rabinice extensive, Pavel ar fi fost cel mai puțin înclinat să-I atribuie lui Isus calități divine și să se închine acestui tâmplar din Nazaret, numindu-L Domn. Și totuși, aceasta este tocmai ceea ce el a făcut. El a recunoscut pe Mielul lui Dumnezeu (Isus) ca Dumnezeu, atunci când a spus: "Luați seama la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său" (Faptele Apostolilor 20:28).

Petru a mărturisit, după ce Cristos i-a pus întrebarea cu privire la identitatea Sa: "Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu" (Matei 16:16). Isus nu a răspuns declarației lui Petru încercând să-i corecteze concluzia, ci recunoscând validitatea și sursa acesteia: "Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri" (Matei 16:17).

Marta i-a zis lui Isus: "Cred că Tu ești Cristosul (Mesia), Fiul lui Dumnezeu" (Ioan 11:27).

Apoi îl avem pe Natanael, care socotea că nimic bun nu poate ieși din Nazaret. El a recunoscut că Isus era "Fiul lui Dumnezeu... Împăratul lui Israel" (Ioan 1:49).

În timp ce Ștefan era ucis cu pietre, el "se ruga și zicea: 'Doamne Isuse, primește duhul meu!'" (Faptele Apostolilor 7:59). Scriitorul epistolei către Evrei îl numește pe Cristos Dumnezeu, atunci când scrie: "Pe când Fiului i-a zis: 'Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci'" (Evrei 1:8). Ioan Botezătorul a anunțat venirea lui Isus, spunând că "Duhul Sfânt s-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: 'Tu ești Fiul Meu Preaiubit: în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea!'" (Luca 3:22)

Apoi mai avem, desigur, mărturisirea lui Toma, așa-numit necredinciosul. El reprezintă foarte bine poziția multor studenți din zilele noastre. El a declarat: "Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede". Eu îl înțeleg pe Toma cât se poate de bine. El și-a zis: "Ei bine, nu în fiecare zi înviază cineva din morți și nu ți-e dat prea adesea să întâlnești pe cineva care pretinde a fi Dumnezeul întrupat. Eu am nevoie de dovezi". Opt zile mai târziu, după ce Toma își verbalizase îndoielile cu privire la Isus în fața celorlalți ucenici, "pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc și le-a zis: 'Pace vouă!' Apoi, El i-a zis lui Toma: 'Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.' Drept răspuns, Toma l-a zis: 'Domnul meu și Dumnezeul meu!'. 'Tomo, i-a zis Isus, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.'" (Ioan 20:26-29). Isus a acceptat declarația lui Toma cu privire la Sine, ca fiind Dumnezeu. El îl muștră pe Toma pentru necredința lui, dar nu pentru închinarea pe care i-o aduce.

La acest punct, cineva ar putea obiecta că toate acestea sunt referințele altora cu privire la Cristos, și nu declarațiile Lui Însuși. Acuzația care se aduce adesea în sălile de curs este că oamenii din timpul Lui L-au înțeles pe Isus în mod greșit, la fel ca și noi, creștinii de astăzi. Cu alte cuvinte, Isus nu a

pretins de fapt a fi Dumnezeu.

Ei bine, eu cred că a făcut-o, și mai cred că divinitatea Lui reiese în mod evident de pe paginile Noului Testament. Referințele sunt nenumărate, și înțelesul lor este cât se poate de clar. Un om de afaceri, care a cercetat Scripturile pentru a verifica dacă Isus a pretins sau nu a fi Dumnezeu, a declarat: "Oricine poate citi Noul Testament fără a vedea că Isus a pretins a fi Dumnezeu, trebuie să fie la fel de orb ca și un om care, aflându-se în mijlocul naturii într-o zi senină, ar pretinde că nu vede soarele".

În Evanghelia lui Ioan găsim o confruntare între Isus și niște iudei. Aceasta a fost stârnită de faptul că Isus vindecase pe un slăbănog în ziua de sabbat, spunându-i să-și ridice așternutul și să umble. "Din pricina aceasta, iudeii au început să-L urmărească pe Isus și căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua sabbatului. Dar Isus le-a răspuns: 'Tatăl meu lucrează până acum; și Eu, de asemenea lucrez'. Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua sabbatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu" (Ioan 5:16-18).

Cineva ar putea spune: "Ei uitate, Josh, și eu pot spune 'Tatăl meu lucrează până acum și eu de asemenea lucrez'. Și ce-i cu asta? Această afirmație nu dovedește nimic". Atunci când studiem un document, trebuie să luăm în considerație limbajul, cultura și în mod deosebit persoana sau persoanele în cauză. În acest caz, avem de-a face cu cultura ebraică, iar persoanele în cauză sunt lideri religioși evrei. Haideți să vedem cum au înțeles acești evrei remarcă lui Isus, cu 2000 de ani în urmă, în propria lor cultură. "Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua sabbatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu" (Ioan 5:18). Cum se explică reacția lor atât de dramatică?

Cauza este aceea că Isus a spus: "Tatăl Meu", și nu "Tatăl nostru", și a mai adăugat: "...lucrează până acum". Folosirea de către Isus a acestor două expresii îl făcea egal cu Dumnezeu, fiind implicat într-o activitate asemănătoare cu a lui Dumnezeu. Evreii nu se adresau lui Dumnezeu cu expresia "Tatăl meu", sau, dacă o făceau, ei adăugau "care ești în ceruri".

Totuși, Isus n-a făcut așa. El a făcut o afirmație pe care evreii n-au putut s-o înțeleagă greșit, atunci când L-a numit pe Dumnezeu "Tatăl Meu". Isus a mai spus că în timp ce Dumnezeu lucrează, El, Fiul, lucrează de asemenea. Din nou, evreii au înțeles implicația, și anume că El pretindea a fi Fiul lui Dumnezeu. Ca rezultat al acestor afirmații, ura evreilor a sporit și mai mult. Dacă la început ei căutau doar să-L persecute, acum s-a trezit în ei dorința de a-L ucide.

Isus nu numai că a pretins a fi egal cu Dumnezeu ca Tatăl Său, dar a susținut de asemenea a fi una cu Tatăl. În timpul Sărbătorii Înnoirii, în Ierusalim, niște conducători religioși evrei L-au abordat pe Isus, chestionându-L cu privire la pretenția Sa de a fi Cristosul. Isus Și-a încheiat replica, spunându-le: "Eu și Tatăl una suntem" (Ioan 10:30). Atunci, iudeii iarăși au luat pietre ca să-L ucidă. Isus le-a zis: „V-am arătat multe lucrări bune, care vin de la Tatăl Meu; pentru care din aceste lucrări aruncați cu pietre în Mine? Ei I-au răspuns: "Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu" (Ioan 10:31-33).

Ne-am putea întreba, de ce oare a existat o reacție atât de puternică la cuvintele lui Isus cu privire la unitatea Sa cu Tatăl? O implicație interesantă a acestei fraze apare atunci când studiem textul în limba greacă. Învățatul grec A. T. Robertson scrie că acest cuvânt "una", are în greacă forma neutră, indicând nu o unitate în personalitate sau scop, ci mai degrabă o unitate în "esență sau natură". Robertson mai adaugă: "Această afirmație precisă reprezintă apogeul pretențiilor lui Isus cu privire la relația dintre Sine (Fiul) și Tatăl. Ea a stârnit din partea fariseilor o ură necontrolată".

Este evident faptul că în mințile celor care au auzit această afirmație n-a existat nici o îndoială cu privire la faptul că Isus pretindea a fi Dumnezeu. Astfel, Leon Morris, directorul colegiului Ridley din Melbourne, scrie: "Evreii n-au putut interpreta cuvintele lui Isus altfel decât ca blasfemie și au trecut la acțiune, luându-I judecata în propriile lor mâini. Fusese scris în lege că blasfemia (hula) trebuia să fie pedepsită prin uciderea cu pietre (Levitic 24:16). Dar acești oameni nu aveau de gând să permită procedurii de cuviniță a Legii să-și desfășoare cursul. Ei nu se gândeau să pregătească o învinuire, pe baza căreia autoritățile să treacă apoi la acțiunea de cuviniță. În furia lor, ei se pregăteau să fie în același timp judecători și călăi".

Isus a fost amenințat cu uciderea cu pietre pentru "blasfemie". Iudeii au înțeles fără îndoială învățăturile Lui, dar, ne-am putea întreba, s-au oprit ei oare să cântărească dacă pretențiile Lui erau adevărate sau nu?

În nenumărate rânduri, Isus s-a referit la Sine ca fiind una în esență și natură cu Dumnezeu. El a afirmat cu tărie: "Dacă M-ați cunoaște pe Mine, ați cunoaște și pe Tatăl Meu" (Ioan 8:19); "Și cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine" (Ioan 12:45); "Cine Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu" (Ioan 15:23); "Pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl care L-a trimis" (Ioan 5:23), etc. Aceste referințe indică în mod clar faptul că Isus S-a socotit a fi mai mult decât un om; El era egal cu Dumnezeu. Aceia care spun că Isus a avut doar o legătură mai intimă și mai apropiată cu Dumnezeu decât alți oameni, trebuie să ia în considerare următoarea afirmație: "Dacă nu Mă cinstiți pe Mine așa cum îl cinstiți pe Tatăl, înseamnă că ne necinstiți pe amândoi".

În timp ce țineam o prelegere la un curs de literatură de la o universitate din Virginia, un profesor m-a întrerupt cu observația că singura Evanghelie în care Isus a pretins a fi Dumnezeu este Evanghelia lui Ioan, care a fost scrisă ultima. El a mai spus apoi că Marcu, primul dintre evangheliști, nu menționează niciodată pretenția lui Isus de a fi Dumnezeu. Era evident că acest om nu citise încă Evanghelia lui Marcu sau, dacă o citise, nu-i acordase prea multă atenție.

Ca răspuns, am deschis Biblia la Evanghelia lui Marcu. Acolo îl găsim pe Isus pretinzând a fi în stare să ierte păcatele. "Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: 'Fiule, păcatele îți sunt iertate'" (Marcu 2:5; vezi de asemenea Luca 7:48-50). Conform legii mozaice, acesta era un lucru pe care numai Dumnezeu îl putea face; Isaia 43:25 restricționează acest prerogativ, atribuindu-L în exclusivitate lui Dumnezeu.

Cărturarii se întrebau: "Cum vorbește omul acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele, decât numai Dumnezeu?" (Marcu 2:6). Isus a întrebat apoi, ce este mai ușor să spui: "Păcatele îți sunt iertate" sau să spui unui olog: "Scoală-te și umblă"?

Conform cu *Wycliffe Commentary*, aceasta este o întrebare fără răspuns. Ambele afirmații sunt la fel de ușor de făcut; dar pentru a o pronunța pe oricare din ele cu autoritatea de a o pune în aplicare, se cere o putere supraomenească. Desigur, pentru un impostor care ar căuta să scape nedescoperit, prima ar fi mai ușoară. Isus însă a trecut la vindecarea bolii, pentru ca oamenii să știe că El are autoritatea să-i trateze și cauza". Ca urmare, El a fost acuzat de blasfemie de către conducătorii religioși. Lewis Sperry Chafer scrie că "Nici un om de pe pământ nu are autoritatea și nici dreptul să ierte păcatele. Nimeni nu poate ierta păcatul în afară de Acela, împotriva căruia toți au păcătuit. Când Cristos a iertat păcatele oamenilor, așa cum a făcut-o, El nu exersa un prerogativ uman. Din moment ce nimeni în afară de Dumnezeu nu poate să ierte păcatele, înseamnă că Cristos, care a făcut acest lucru, era Dumnezeu".

Acest concept al iertării mi-a dat destul de multă bătaie de cap într-o vreme, deoarece nu-l puteam înțelege. Într-o zi, la un curs de filozofie, răspunzând unei întrebări în legătură cu divinitatea lui

Cristos, am citat versetele de mai sus, din Evanghelia lui Marcu. Un comentariu al unui asistent mi-a stimulat gândirea, conducându-mă la concluzia că faptul că Cristos a fost în stare să ierte păcatele îi demonstrează divinitatea. Comentariul asistentului fusese că Isus ar fi putut să-i ierte pe oameni, dar acest fapt n-ar demonstra că El ar fi pretins a fi Dumnezeu. În timp ce mă gândeam la spusele asistentului, m-a șocat faptul că liderii religioși au reacționat atât de puternic împotriva spuselor lui Cristos. "Da - ar putea spune cineva - te iert". Dar acest lucru îl poate face numai persoana împotriva căreia ai greșit. Cu alte cuvinte, dacă tu păcătuiești împotriva mea, eu pot să-ți spun: "Te iert". Dar nu așa stau lucrurile în cazul lui Cristos. Paralicul păcătuse împotriva lui Dumnezeu, și acum, Isus, cu autoritatea Sa proprie, îi spune: "Păcatele îți sunt iertate". Da, noi putem ierta injuriile aduse nouă înșine, dar nimeni în afară de Dumnezeu nu poate să ierte păcatele săvârșite împotriva lui Dumnezeu. Ori tocmai aceasta este ceea ce a făcut Isus.

Nu este de mirare că evreii au reacționat astfel atunci când un tâmplar din Nazaret a făcut o afirmație atât de îndrăzneță. Această putere a lui Isus de a ierta păcatele este o indicație surprinzătoare a faptului că El exersa prerogative care îi aparțin în exclusivitate lui Dumnezeu.

Tot în Evanghelia lui Marcu mai este înregistrată relatarea cu privire la judecata lui Isus (14:60-64). Această procedură penală reprezintă una din cele mai clare referințe cu privire la pretenția lui Isus de a fi Dumnezeu. "Atunci, marele preot s-a sculat în picioare în mijlocul adunării, a întrebat pe Isus, și I-a zis: 'Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc oamenii aceștia împotriva Ta?' Isus tăcea și nu răspundea nimic. Marele preot L-a întrebat iarăși, și I-a zis: 'Ești tu Cristosul, Fiul Celui Binecuvântat?'. 'Da, sunt - i-a răspuns Isus - și veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.' Atunci marele preot și-a rupt hainele și a zis: 'Ce nevoie mai avem de martori? Ați auzit hula. Ce vi se pare?' Toți L-au osândit să fie pedepsit cu moartea".

La început, Isus a refuzat să răspundă, așa încât marele preot L-a pus sub jurământ. Fiind sub jurământ, Isus trebuia să răspundă (și ce bine-mi pare că l-a făcut-o!). El a răspuns la întrebarea "Ești Tu Cristosul, Fiul Celui Binecuvântat?" spunând: "Da, sunt".

O analiză a declarației lui Cristos arată că El a pretins a fi Fiul Celui Binecuvântat (Dumnezeu) Cel care avea să stea la dreapta puterii, și Fiul omului, care va veni pe norii cerului. Fiecare din acestea reprezintă câte o afirmație mesianică distinctă. Efectul cumulativ al acestor trei afirmații este semnificativ. Sinedriul - curtea supremă evreiască - a înțeles toate aceste pretenții, și marele preot, ca răspuns, și-a sfâșiat hainele, spunând: "Ce nevoie mai avem de martori?" Ei înșiși au auzit mărturia din gura Lui. Și astfel, Isus a fost acuzat pe baza cuvintelor rostite de El însuși.

Robert Anderson subliniază că: "Nici o altă mărturie nu este mai convingătoare decât aceea a unor martori ostili, și faptul că Isus pretinsese a fi Dumnezeu este stabilit în mod incontestabil prin acțiunea dușmanilor Săi. Trebuie să ne amintim că evreii nu erau un trib de sălbatici neștiutori, ci un popor cu o cultură înaltă și deosebit de religios; și tocmai aceasta a fost acuzația pe baza căreia, în unanimitate, moartea Lui a fost decretată de către Sinedriu - marele lor consiliu național, compus din cei mai eminenți dintre conducătorii lor religioși, incluzând bărbați de talia lui Gamaliei și a marelui său ucenic, Saul din Tars".

Este clar deci că aceasta a fost mărturia pe care Isus a intenționat să-o facă cu privire la Sine. Vedem de asemenea că evreii I-au înțeles pretenția de a fi Dumnezeu. Astfel, existau două alternative: că pretențiile Sale însemnau blasfemie sau că El era Dumnezeu. Judecătorii Săi vedeau lucrurile cât se poate de clar, atât de clar de fapt, încât L-au răstignit și apoi L-au luat în batjocură, zicând: "S-a încrezut în Dumnezeu... Căci zicea: 'Sunt Fiul lui Dumnezeu'" (Matei 27:43).

H. P. Swete explică semnificația sfâșierii veșmintelor de către marele preot: "Legea interzicea marelui preot să-și sfâșie hainele pentru necezuri personale (Levitic 10:6,21:10). Dar atunci când

îndeplina funcția de judecător, tradiția îi cerea să-și exprime în acest mod oroarea față de orice blasfemie rostită în prezent a lui. Ușurarea judecătorului aflat la ananghie este evidentă. Căci dacă dovezile demne de încredere întârziiau să apară, necesitatea lor fusese acum suspendată: prizonierul se acuzase singur”.

Începem să observăm că aceasta nu a fost o judecată obișnuită, așa cum scoate în evidență și avocatul Irwin Linton: "Acesta este un caz unic între toate cazurile penale, deoarece aici obiectul acuzațiilor constă nu în acțiunile, ci în identitatea acuzatului. Acuzația primară depusă împotriva lui Cristos, declarația sau mărturisirea, sau mai degrabă scena jucată în fața curții, pe baza căreia El a fost condamnat, interogatoriul din partea guvernatorului roman și inscripția și proclamația de pe crucea Lui din timpul răstignirii - toate acestea se preocupau de o singură întrebare: aceea a adevăratei identității și demnități a lui Cristos. ‘Ce credeți despre Cristos? Al cui Fiu este El?’"

Gaynor, renumitul judecător de la tribunalul din New York, în comentariul său cu privire la judecata lui Isus, este de părere că blasfemia a fost acuzația adusă împotriva Lui înaintea Sinedriului. El spune: "Este evident din fiecare din relatările Evangheliilor, că așa-zisa crimă pentru care Isus a fost judecat și condamnat, a fost blasfemia:... Isus a pretins a avea o putere supranaturală, ceea ce din partea unei ființe umane însemna blasfemie" (Ioan 10:33). (Gaynor se referă aici la faptul că Isus "S-a făcut pe Sine Dumnezeu", și nu la ceea ce El a spus cu privire la Templu.)

În cele mai multe cazuri penale, oamenii sunt judecați pentru faptele pe care le-au săvârșit. Cristos însă a fost judecat pentru ceea ce a pretins a fi.

Judecata lui Isus trebuie să fie suficientă pentru a demonstra în mod convingător faptul că El a pretins a fi Dumnezeu. Judecătorii Lui aduc mărturie cu privire la aceasta. Chiar în ziua răstignirii, dușmanii Lui au recunoscut că El prelinse a fi Dumnezeul întrupat:

"Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El și ziceau: ‘Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu se poate mântui; dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: ‘Sunt Fiul lui Dumnezeu’” (Matei 27:41-43).

CAPITOLUL 2

DOMN, ÎNȘELĂTOR SAU LUNATIC?

Pretenția clară a lui Isus la divinitate elimină tactica, atât de comună în zilele noastre, a scepticilor, care îl consideră pe Isus un om bun, moral, sau un profet care a spus o mulțime de lucruri profunde. Această concluzie este socotită atât de adesea ca fiind unica soluție acceptabilă din punctul de vedere al științei, sau rezultatul evident al oricărui raționament intelectual. Necazul este că mulți oameni dau din cap în semn de aprobare, fără a observa falsitatea unei asemenea explicații.

Pentru Isus, ceea ce oamenii credeau cu privire la El era de o importanță fundamentală. Dacă este să ținem seama de lucrurile pe care Isus le-a spus cu privire la Sine, nimeni nu poate ajunge la concluzia că El a fost un om moral sau un profet. Această alternativă nu îi este deschisă nimănui, și Isus n-a intenționat niciodată să creeze o asemenea impresie.

C. S. Lewis, fost profesor la Universitatea Cambridge, odată un agnostic convins, a înțeles această chestiune în mod foarte clar. El scrie: „Încerc aici să previn pe orșicine de a face afirmația atât de absurdă, pe care oamenii o fac adesea în legătură cu Isus: ‘Sunt gata să-L accept ca pe un mare învățător moral, dar nu-L pot accepta pretenția de a fi Dumnezeu.’ Așa ceva nu poate fi afirmat. Unul care ar fi fost un simplu om și ar fi spus lucruri de felul celor pe care le-a spus Isus, n-ar putea fi un mare învățător moral. El ar trebui să fi fost fie un nebun - de calibrul unuia care se crede un ou clocit - fie un demon din iad. Trebuie să decizi: fie că acest om a fost și este Fiul lui Dumnezeu, fie un înșelător sau ceva mal rău”.

Apoi, Lewis mai adaugă: "Poți să-L încătușezi ca pe un nebun sau poți să-L scuipi și să-L ucizi ca pe un demon sau poți să-I cazi la picioare, numindu-L Domn și Dumnezeu. Dar nu veni cu pretenția absurdă ca El ar fi fost un mare învățător al omenirii. El nu ne-a lăsat această alternativă și nici n-a intenționat s-o facă”.

F. J. A. Mort, care a investit 28 de ani de muncă într-un studiu critic al Noului Testament, scria: "Cuvintele Lui erau în așa măsură parte și expresie a Lui însuși, încât ele n-ar avea nici un sens privite ca afirmații abstracte ale unui oracol divin sau ale unui profet. Scoateți-L pe El, ca subiect primar (dar nu ultim) al fiecărei afirmații, și ele toate se prăbușesc în nonsens”.

În cuvintele lui Kenneth Scott Latourette, istoricul creștinismului de la Universitatea Yale: "Nu învățăturile Lui sunt cele ce-L fac pe Isus atât de remarcabil, cu toate că ele ar fi îndeajuns ca să-I acorde distincție. Este combinația învățăturilor cu Omul Însuși. Cele două nu pot fi separate”. "Trebuie să fie evident - concluzionează Latourette - pentru orice cititor atent al evangheliilor, că Isus s-a considerat pe Sine însuși și mesajul Său a fi inseparabile. El a fost un mare învățător, dar El a fost mai mult decât atât. Învățăturile Sale cu privire la Împărăția lui Dumnezeu, la comportarea umană și la natura lui Dumnezeu au fost importante. Dar ele n-ar putea fi separate de persoana Sa, fără a fi - din perspectiva Lui - total viciate”.

Isus a pretins a fi Dumnezeu. El nu ne-a lăsat o altă alternativă. Afirmațiile Sale trebuie să fie sau adevărate sau false, așa încât cercetarea lor merită o considerație serioasă. Întrebarea adresată de Isus ucenicilor: "Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?" (Matei 16:15) deschide câteva alternative.

În primul rând, să considerăm că pretențiile Sale la dumnezeire au fost false. Dacă ele au fost false, atunci avem două și numai două alternative. El a știut că ele erau false sau n-a știut acest lucru. Vom considera fiecare din aceste alternative în mod separat, examinând dovezile.

A FOST ISUS UN ÎNȘELĂTOR?

Dacă atunci când făcea aceste afirmații Isus știa că nu este Dumnezeu, atunci El spunea o minciună, înșelându-și urmașii în mod deliberat. Dar dacă El a fost un înșelător, atunci El a fost și ipocrit, deoarece le-a spus altora să fie cinstiți cu orice preț, în timp ce El însuși învăța și trăia o minciună colosală. Mai mult decât atât, El ar fi fost un demon, deoarece le-a cerut altora să se încreadă în El pentru destinul lor etern. Dacă nu și-ar fi putut dovedi afirmațiile, știind acest lucru, atunci El ar fi trebuit să fie de o răutate inexprimabilă. În sfârșit, El ar fi trebuit să fie nebun, căci pretențiile Lui de a fi Dumnezeu L-au dus la răstignire.

Mulți oameni spun că Isus a fost un mare învățător moral. Haideți să fim realiști. Cum ar fi putut El să fie un mare învățător moral și în același timp să îi înșele pe oameni în mod conștient cu privire la cel mai important punct al învățăturilor Sale - propria Sa identitate?

Trebuie să recunoaștem, în mod logic, că în acest caz El ar fi trebuit să fie un înșelător deliberat. Această imagine a lui Isus însă nu coincide cu ceea ce știm despre El, fie din spusele Lui, fie din efectele pe care viața și învățăturile Lui le-au produs. Orișunde Isus a fost proclamat, viețile oamenilor au fost schimbate, națiunile au fost transformate, tâlharii au devenit oameni cinstiți, bețivii au fost vindecați de patimă, ura s-a transformat în dragoste și nedreptatea în dreptate.

William Lakey, unul dintre cei mai renumiți istorici ai Marii Britanii și un oponent declarat al creștinismului instituționalizat, scria: "I-a fost dat creștinismului să prezinte lumii un caracter ideal, care prin toate schimbările survenite în optsprezece veacuri de istorie a inspirat inimile oamenilor cu o dragoste pasionată, care s-a dovedit capabilă să acționeze asupra tuturor timpurilor, națiunilor, temperamentelor și categoriilor sociale; el a fost nu numai cel mai înalt model de virtute, dar și motivația cea mai puternică pentru practicarea ei... Simpla înregistrare a acestor trei ani scurți de viață activă a făcut mai mult pentru regenerarea și îmblânzirea umanității, decât toate discursurile filozofilor și toate exortările moralistilor".

Istoricul Philip Schaff spunea: "Această mărturie, dacă nu este adevărată, trebuie să fie curată blasfemie sau nebunie. Dar aceste ipoteze nu pot rezista nici o clipă în fața purității morale și a demnității lui Isus, revelate în fiecare cuvânt și acțiune a Sa și recunoscute prin consens universal.

Autoînșelarea într-o chestiune atât de crucială și cu un intelect în toate privințele atât de limpede și de sănătos este în egală măsură de neconceput. Cum ar fi putut El fi un entuziast sau un nebun - El care nu și-a pierdut nici o clipă echilibrul perfect al rațiunii -, El, care a plutit senin deasupra tuturor necazurilor și persecuțiilor, asemenea soarelui pe deasupra norilor -, El, care a avut întotdeauna răspunsurile cele mai înțelepte la toate întrebările ispititoare, care și-a prezis în mod deliberat și cu calm moartea pe cruce, învierea a treia zi și revărsarea Duhului Sfânt, fondarea Bisericii și distrugerea Ierusalimului - preziceri care s-au împlinit literalmente? Un caracter atât de original, atât de complet, atât de uniform consistent, atât de perfect, atât de uman, și totuși, atât de cu mult mai presus de orice măreție umană, nu poate fi nici cel al unui înșelător și nici al unei ficțiuni. Căci în acest caz, așa cum s-a afirmat, poetul ar trebui să fie mai mare decât eroul. Ar fi nevoie de mai mult decât un Isus pentru a inventa un asemenea Isus".

În alt loc, Schaff aduce argumente convingătoare împotriva ideii că Cristos ar fi fost un înșelător: "Cum, în numele logicii, al bunului simț și al experienței, ar putea un impostor, un înșelător egoist și depravat, să inventeze și să mențină în mod atât de consistent, de la început până la sfârșit, cel mai pur și mai nobil caracter cunoscut în istorie, cu cel mai perfect aer de adevăr și realitate? Cum ar fi putut El să conceapă și să ducă la îndeplinire cu succes o operă de caritate fără egal, o magnitudine morală și un caracter sublim și să-și sacrifice întreaga viață pentru ele, în fața celor mai puternice prejudecăți ale neamului și timpului Său?"

Dacă Isus a vrut ca oamenii să-L urmeze și să creadă în El ca Dumnezeu, de ce S-ar fi dus El la

neamul evreiesc? De ce s-ar fi făcut El cunoscut ca un tâmplar, într-o țară atât de micuță ca dimensiune și populație și atât de puternic atașată de credința în unitatea indivizibilă a lui Dumnezeu? De ce nu s-ar fi dus El în Egipt, sau chiar mai mult, în Grecia, unde oamenii credeau într-o varietate de dumnezei și în diverse manifestări ale acestora?

Unul care a trăit așa cum a trăit Isus și i-a învățat pe alții așa cum a făcut-o El, și care a murit așa cum a murit Isus, n-ar fi putut să fie un înșelător. Ce alte alternative ne mai rămân?

A FOST ISUS UN LUNATIC?

Dacă este de neconceput faptul ca Isus să fi fost un înșelător, n-ar fi putut să fie El cel înșelat, crezând în mod greșit despre Sine că este Dumnezeu? La urma urmelor, este posibil să fii sincer și în același timp greșit.

Trebuie să recunoaștem însă că atunci când un om pretinde a fi Dumnezeu, mai ales într-o cultură atât de puternic monoteistă, și apoi le mai spune oamenilor că destinul lor etern depinde de credința lor în El, nu putem avea de-a face cu un zbor ușor al fanteziei, ci cu gândirea unui nebun în cel mai profund sens al cuvântului. A fost Isus o astfel de persoană? Cineva care ar fi pretins a fi Dumnezeu în acea cultură și epocă ar fi asemenea unuia din zilele noastre, care s-ar crede Napoleon. Un astfel de om ar fi un nebun care se înșeală singur, trebuind să fie încarcerat, pentru a nu-și produce vreun rău, lui însuși sau altora. Totuși, în Isus nu putem observa nimic din abnormalitățile și lipsa de echilibru care însoțesc de obicei asemenea ființe alienate. Echilibrul și calmul Lui sufletesc ar fi de neexplicat dacă El ar fi fost un lunatic.

Noyes și Kolb, într-un text medical, îl descriu pe schizofren ca pe o persoană mai degrabă autistă decât realistă. Schizofrenul dorește să evadeze din lumea realului. Și trebuie să recunoaștem: pretenția de a fi Dumnezeu denotă desigur o tendință de izolare de realitate.

În lumina celorlalte lucruri pe care le cunoaștem în legătură cu Isus, este greu să ne imaginăm că El ar fi fost un tulburat mintal. Avem aici de-a face cu un om care a rostit cuvintele cele mai profunde care s-au auzit vreodată, învățăturile Lui i-au eliberat pe mulți din cei cu mintea încătușată. Clark H. Pinnock se întreba: "S-a înșelat El oare cu privire la măreția Sa? A fost El un paranoic, un autoînșelat, un schizofren? Din nou, capacitatea și profunzimea învățăturilor Lui sunt dovadă clară a unei sănătăți mentale perfecte. Măcar de-am fi și noi la fel de sănătoși ca El!" Un student de la o universitate din California mi-a mărturisit că profesorul lui de psihologie afirmase la un curs: "Tot ce am de făcut, este să iau Biblia și să le citesc pacienților mei pasaje din învățăturile lui Isus. Acesta este singurul tratament de care au nevoie".

Psihiatrul J. T. Fisher afirma: "Dacă ar fi să însumezi toate informațiile conținute în cele mai autorizate articole de psihologie și psihiatrie în materie de sănătate mentală (eliminând excesele de limbaj și făcând o sinteză a lor) și dacă ar fi să iei aceste fragmente nealterate de cunoaștere științifică pură, exprimată în mod concis de către cei mai capabili dintre scriitorii existenți, încă nu ai avea în fața ta o lucrare atât de completă și de profundă cum este Predica de pe Munte, și opera ta ar avea mult de suferit în urma oricărei comparații cu ea. Vreme de aproape 2000 de ani, lumea creștină a deținut în mâinile ei răspunsul complet la toate căutările ei neobosite și neroditoare. Aici... zace secretul unei vieți împlinite, caracterizată prin optimism, echilibru și mulțumire".

C.S. Lewis scrie: "Dificultatea istorică de a acorda vieții, cuvintelor și influenței lui Isus o altă explicație, care să fie mai completă decât explicația creștină, este de-a dreptul uriașă. Discrepanța dintre profunzimea și echilibrul învățăturilor Lui morale și megalomania violentă care ar trebui să se ascundă în spatele învățăturilor Lui teologice, dacă El n-ar fi fost cu adevărat Dumnezeu, n-a putut fi explicată niciodată în mod satisfăcător. Și ca urmare, ipotezele necreștine s-au succedat

unele după altele cu frecvența caracteristică nedumeririi”.

Philip Schaf motivează: "Este oare un asemenea intelect - limpede ca și cerul, înviorător ca și aerul de munte, ascuțit și pătrunzător ca o sabie, cu totul sănătos și viguros, întotdeauna gata și întotdeauna stăpânit - pasibil de cea mai radicală și cruntă autoînșelare cu privire la caracterul și misiunea Sa? Absurdă imaginație!"

A FOST ISUS DUMNEZEU?

În ceea ce mă privește, eu nu pot crede că Isus ar fi fost un înșelător sau un lunatic. Singura alternativă care rămâne este că El a fost Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, așa cum a pretins.

Când stau de vorbă cu cei mai mulți dintre evrei, este foarte interesant să observ reacția lor. De obicei ei spun că Isus a fost un conducător religios, un om moral și neprihănit, un om bun sau un fel de profet. Când le pun în față pretențiile pe care Isus le-a avut cu privire la Sine și unele din ideile prezentate în acest capitol, privitoare la trilema: înșelător, lunatic sau Domn, și când îi întreb dacă socotesc că Isus a fost un înșelător, răspunsul lor este un categoric: Nu! Apoi îi întreb: "Crezi că El ar fi fost un nebun?" Răspunsul este: "Desigur că nu". "Crezi atunci că El este Dumnezeu?" Și înainte ca să-mi pot trage răsuflarea, răspunsul lor prompt este: "Nicidecum!" Și totuși, alte alternative nu mai există!

Întrebarea care se ridică în legătură cu aceste alternative nu este: care din ele este posibilă, ci mai degrabă, care este cea mai probabilă. Decizia ta cu privire la identitatea lui Isus nu trebuie să fie un exercițiu intelectual neîntemeiat. Isus nu poate fi așezat pe un raft, alături de marii învățători morali ai omenirii. Aceasta nu este o alternativă valabilă. Fie este fie un înșelător, fie un nebun, fie Domn și Dumnezeu. Tu trebuie să decizi. "Dar - așa cum scrie apostolul Ioan - acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, și - ceea ce este mai important - crezând, să aveți viața în Numele lui" (Ioan 20:31).

Dovezile sunt, fără îndoială, în favoarea adevărului că Isus este Dumnezeu. Totuși, mulți oameni resping aceste dovezi clare, din cauza aspectelor morale implicate într-o asemenea concluzie. Ei nu vor să-și asume responsabilitatea de a-L numi Domn.

CAPITOLUL 3

CE PĂRERE ARE ȘTIINȚA?

Mulți oameni încearcă să evite luarea unei decizii personale cu privire la Cristos, motivând că, atâta vreme cât nu poți dovedi un fapt din punct de vedere științific, el nu poate fi adevărat sau vrednic de crezare. Astfel, din moment ce nimeni nu poate demonstra din punct de vedere științific divinitatea lui Isus sau faptul învierii Sale, oamenii din secolul al XX-lea nu pot să-L accepte ca Salvator, sau să creadă în învierea Sa.

Adesea, la cursurile de filozofie sau de istorie, sunt confruntat cu întrebarea: "Poți să dovedești acest lucru din punct de vedere științific?" De obicei, răspunsul meu este: "Ei bine, nu. Eu nu sunt un om de știință". După care aud întreaga audiență șușotind și de obicei câteva voci pot fi auzite, spunând: "Atunci nu vorbi despre aceste lucruri" sau "Vezi, trebuie să accepți totul prin credință" (aceasta însemnând pentru ei credință oarbă).

Recent, în timp ce călătoream spre Boston, am intrat în vorbă cu pasagerul de lângă mine despre motivele pe care le aveam pentru a crede că Cristos a fost Cel care a pretins a fi. Unul din membrii echipajului avionului a surprins o parte din discuție în timp ce trecea pe lângă noi și a intervenit, zicând:

"Există o deficiență în spuselor dumneavoastră". "Care anume?" - am întrebat. "Aceste lucruri nu pot fi dovedite din punct de vedere științific" - a răspuns el.

Mentalitatea la care s-a ajuns în lumea modernă este atât de uimitoare! Atât de mulți oameni care trăiesc în secolul al XX-lea îmbrățișează părerea că dacă un lucru nu poate fi dovedit din punct de vedere științific, el nu este adevărat. Ei bine, tocmai această pretenție este falsă! Este cu neputință să demonstrezi ceva în legătură cu o persoană sau un eveniment din istorie. Trebuie să înțelegem aici diferența dintre dovezi științifice și ceea ce numesc eu dovezi istorico-legale. Dați-mi voie să explic aceste două noțiuni.

Dovezile științifice au la bază posibilitatea de a arăta că un anume fapt este real prin repetarea evenimentului în prezența persoanei care pune la îndoială acel fapt. Aceasta cere condiții anume, în care pot fi făcute observații, pe baza cărora se vor trage concluzii și în care ipotezele empirice pot fi verificate.

"Metoda științifică, oricum ar fi definită, are la bază măsurători ale fenomenului și experimente sau observații repetate". Dr. James B. Conant, fost președinte al Universității Harvard, scria: "Știința este o serie interconectată de concepte și scheme conceptuale care s-au dezvoltat pe bază de experimente și observații, și care se pot îmbogăți în continuare în urma experimentelor și a observațiilor". Testarea adevărului unei ipoteze prin folosirea experimentului controlat este una din tehnicile cheie ale metodei științifice moderne. De exemplu, dacă cineva spune: "Uleiul nu plutește deasupra apei", mă duc în bucătărie, umplu chiuveta cu apă și torn deasupra câteva picături de ulei. Facem apoi observații, notăm rezultatele și ipoteza este astfel verificată din punct de vedere empiric: uleiul plutește deasupra apei.

Acum, dacă metoda științifică ar fi singura metodă de dovedire a adevărului unui fapt, nu s-ar putea dovedi că ai fost prezent la prima oră de curs în această dimineață sau că ai luat masa de prânz. Aceste evenimente aparțin trecutului, și cum timpul este ireversibil, este cu neputință ca ele să fie repetate într-o situație controlabilă.

Acum, iată ce se înțelege prin metoda istorico-legală, care constă în a arăta că un fapt este adevărat, deasupra oricărei îndoieli rezonabile. Cu alte cuvinte, verdictul este stabilit pe baza greutății

dovezilor existente. Aceasta înseamnă că nu există nici o bază rezonabilă pentru vreo îndoială cu privire la acel fapt. Ea se bazează pe trei feluri de mărturii: mărturia orală, mărturia scrisă și mărturia obiectuală (de exemplu: o pușcă, un glonte, un document scris). Folosind metoda istorico-legală de determinare a faptelor petrecute în trecut, ai putea dovedi cu destulă ușurință și deasupra oricărei îndoieli rezonabile că ai fost prezent la cursuri în această dimineață: colegii tăi te-au văzut, ai luat notițe și profesorul își amintește de un răspuns pe care l-ai dat.

Metoda științifică poate fi folosită numai pentru a demonstra evenimente repetabile; ea nu este adecvată pentru dovedirea sau infirmarea multora din întrebările care se ridică în legătură cu o persoană sau un eveniment istoric. Metoda științifică nu ne poate ajuta să răspundem la întrebări, cum ar fi: "A trăit George Washington cu adevărat?" "A fost Martin Luther King un reformator al drepturilor civile?" "Cine a fost Isus din Nazaret?" "A fost Robert Kennedy jurist suprem al Statelor Unite?" "A înviat Isus Cristos din morți?" Aceste întrebări se află în afara sferei dovezilor științifice și trebuie abordate pe baza dovezilor istorico-legale. În alte cuvinte, metoda științifică, care se bazează pe observații, pe adunarea de date, pe formularea de ipoteze, pe deducție și verificare experimentală pentru a afla și a explica regularitățile empirice din natură, nu are răspunsurile finale la asemenea întrebări, cum ar fi: "Se poate dovedi faptul învierii?" sau "Poți să dovedești că Isus este Fiul lui Dumnezeu?" Când oamenii apelează la metoda istorico-legală, ei trebuie să verifice în ce măsură mărturiile de care dispun sunt demne de crezare.

Un lucru care m-a atras în mod special a fost acela că credința creștină nu este o credință oarbă, ignorantă, ci mai degrabă o credință rațională. Ori de câte ori întâlnim în Biblie o persoană căreia i s-a cerut să exercite credință, aceasta a fost o credință inteligentă. Isus a spus (Ioan 8): "Veți cunoaște adevărul" (nu: "veți ignora adevărul"). Cristos a fost întrebat: "Care este cea mai mare poruncă din Lege?" El a răspuns: "Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot cugetul tău". Problema cu cei mai mulți oameni este că ei se opresc la nivelul inimii. Faptele privitoare la persoana lui Cristos nu ajung niciodată la mintea lor. Noi am fost dotați cu o minte, pe care Duhul Sfânt a menit-o să fie mijlocul prin care să-L putem cunoaște pe Dumnezeu, cu o inimă cu care să-L iubim și cu o voință, prin care să-L alegem. Noi trebuie să funcționăm în toate aceste trei dimensiuni pentru a avea o relație completă cu Dumnezeu și pentru a-L glorifica. Nu știu cum stau lucrurile cu voi, dar în ce mă privește, inima mea nu se poate bucura de ceea ce mintea respinge. Inima mea și mintea mea au fost create să lucreze în armonie, împreună. Nimeni nu a fost chemat să comită sinucidere intelectuală atunci când și-a pus încrederea în Cristos ca Salvator și Domn.

În următoarele patru capitole vom arunca o privire asupra dovezilor care susțin validitatea documentelor scrise și credibilitatea mărturiei orale și a înregistrărilor martorilor oculari ai evenimentelor în legătură cu Isus Cristos.

CAPITOLUL 4

SUNT DOCUMENTELE BIBLICE VREDNICE DE ÎNCREDERE?

Noul Testament reprezintă sursa istorică primară de informare în legătură cu persoana lui Isus. Din cauza aceasta, mulți critici din sec. al XIX-lea și al XX-lea au încercat să pună sub semn de întrebare credibilitatea documentelor biblice. Se pare că există un curs constant de acuzații, lipsite de fundamentare istorică, sau care au ajuns să fie depășite ca urmare a descoperirilor și cercetărilor arheologice.

În timp ce mă aflam la Universitatea Statului Arizona pentru o serie de prelegeri, un profesor care își adusese cu sine întreaga clasă de literatură, m-a abordat la sfârșitul unei conferințe în aer liber, și mi-a spus: "Domnule McDowell, dumneavoastră vă bazați toate pretențiile în legătură cu Cristos pe un document demodat, din secolul al II-lea. Tocmai am arătat astăzi, la un curs de literatură, că Noul Testament a fost scris cu atât de multă vreme după Cristos, încât nu poate fi exact în ceea ce înregistrează în legătură cu El". La care i-am replicat: "Opiniile și concluziile dumneavoastră în legătură cu Noul Testament au fost abandonate cu 25 de ani în urmă".

Părerile acestui profesor în legătură cu înregistrările privitoare la Isus își aveau sursa în concluziile criticului german F. C. Baur. Baur presupunea că cea mai mare parte a scripturilor Noului Testament n-a fost scrisă decât târziu, spre sfârșitul sec. al II-lea d.Cr. El a concluzionat că aceste scrieri și-ar fi avut sursa în miturile și legendele care s-au dezvoltat în perioada acestui lung interval, scurs de la moartea lui Isus și până la scrierea acestor înregistrări.

Totuși, în sec. al XX-lea, descoperirile arheologice au confirmat acuratețea documentelor Noului Testament. Descoperirea papirusurilor timpurii (manuscrisele John Ryland, 130 d.Cr.; Papirusul Chester Beatty, 155 d.Cr. și Papirusul Bodmer II, 200 d.Cr.) au umplut golul în timp dintre perioada în care a trăit Isus și data scrierii manuscriselor mai târzii.

Millar Burrows de la Universitatea Yale spunea: "Un alt rezultat al comparării Noului Testament grecesc cu limba papirusurilor (descoperite) este o creștere a încrederii în acuratețea transmiterii textului Noului Testament însuși". Asemenea descoperiri au sporit încrederea cercetătorilor în validitatea textului biblic.

William Albright, cel mai de seamă arheolog biblic al lumii, scrie: "Putem să afirmăm deja cu certitudine că nu mai există nici o bază solidă pentru datarea vreuneia din cărțile Noului Testament după anul 80 d.Cr., adică cu două generații înainte de datarea lor sugerată de către cei mai radicali critici ai Noului Testament din zilele noastre (între anii 130 - 150 d.Cr.)".

Albright își reafirmă acest punct de vedere într-un interviu acordat revistei Christianity Today: "După părerea mea, fiecare carte a Noului Testament a fost scrisă de către un evreu botezat, între anii 40 și 80 al primului veac (foarte probabil, undeva între anii 50 și 75 d.Cr.)"

Sir William Ramsay este privit ca unul dintre cei mai mari arheologi care au trăit vreodată. El a fost un student al școlii germane de istorie, care învăța că Faptele Apostolilor ar fi un produs al celei de-a doua jumătăți a sec. al II-lea, și nu al primului secol, așa cum pretinde a fi. După ce a citit tratatele criticismului modern în legătură cu Faptele Apostolilor, el a ajuns să fie convins de faptul că aceasta nu reprezenta o înregistrare demnă de încredere a faptelor petrecute în acea perioadă (anii 50 d.Cr.), și de aceea n-ar fi vrednică de considerație din partea vreunui istoric. În cercetarea lui asupra istoriei Asiei Mici, Ramsay a acordat prea puțină atenție Noului Testament. În cursul investigațiilor lui, el a fost obligat până la urmă să ia în considerare scrierile lui Luca. El a observat acuratețea meticuloasă

a detaliilor istorice și, în mod treptat, atitudinea lui față de cartea Faptelor Apostolilor a început să se schimbe. El a fost determinat să ajungă la concluzia că "Luca este un istoric de prim rang... Acest autor ar trebui să fie așezat în rând cu cei mai mari dintre istorici".

Datorită acurateței lui în ce privește cele mai mărunte detalii, Ramsay ajunge în final la concluzia că Faptele Apostolilor n-ar fi putut fi scrise în sec. al II-lea, ci pe la mijlocul sec. I.

Mulți dintre teologii liberali sunt obligați să ia în considerare o datare mai timpurie a Noului Testament. Concluziile dr. A. T. Robertson, exprimate în noua sa carte „Redating the New Testament” sunt uimitor de radicale. Cercetările lui l-au condus la convingerea că scrierea întregului Nou Testament s-a încheiat înainte de căderea Ierusalimului, în anul 70 d.Cr.

Criticii din zilele noastre susțin că materialul a fost transmis pe cale orală până la data scrierii lui sub forma Evangheliilor. Chiar dacă perioada transiterii orale a fost mult mai scurtă decât se credea anterior, acești critici sunt de părere că relatările biblice sunt croite după modelul literaturii populare (legende, povestiri, mituri și parabole). Una din criticile majore aduse împotriva ideii dezvoltării unei astfel de tradiții orale este aceea că perioada acestei transiterii orale (așa definită de către critici) n-a fost suficient de lungă pentru a fi putut permite dezvoltarea alterațiilor în tradiție pe care acești critici le insinuează. Referindu-se la elementul ‘timp’ implicat în scrierea Noului Testament, Simon Kistemaker, profesor de teologie la Colegiul Dorth, scrie: „În mod normal, acumularea de tradiții în rândul popoarelor cu o cultură primitivă este un proces care se desfășoară în decurs de mai multe generații; este de obicei un proces gradual, care se întinde de-a lungul a câtorva secole. Dar, în conformitate cu gândirea criticismului formal, trebuie să concludem că povestirile din Evanghelii au fost produse și colecționate în decursul unei perioade doar cu puțin mai lungă decât o generație. Din punctul de vedere al abordării criticii formale, constituirea unităților structurale ale Evangheliilor trebuie înțeleasă ca un proiect uriaș, cu un curs accelerat de acțiune”.

A. H. McNeile, fost profesor emerit de teologie de la universitatea din Dublin, pune la îndoială conceptul de tradiție orală al criticismului formal. El subliniază faptul că criticismul formal nu se ocupă de tradiția privitoare la cuvintele lui Isus atât de îndeaproape cât ar trebui s-o facă. O privire atentă supra textului din 1 Corinteni 7:10,12,25 pune în evidență grija deosebită pentru păstrarea acestor cuvinte, și chiar existența unei adevărate tradiții în înregistrarea lor. În religia iudaică exista obiceiul ca studenții să memoreze învățăturile rabinului. Un bun student era asemenea unui "rezervor bine izolat, care nu pierdea nici o picătură" (Mișna, Aboth, II,8). Conform teoriei lui C.F. Burney (în *The Poetry of our Lord*, 1925) putem presupune că multe din învățăturile Domnului nostru au în limba aramaică o formă poetică, ceea ce le făcea ușor de memorat.

Paul L. Maier, profesor de istorie antică la Universitatea de Vest din Michigan, scrie: "Argumentele cum că creștinismul și-ar fi țesut mitul învierii în decursul unei perioade lungi de timp, sau că înregistrările ar fi fost scrise la mulți ani după desfășurarea evenimentelor sunt pur și simplu nerealiste". Analizând criticismul formal, Albright scria: "Numai învățații moderni, lipsiți atât de metoda cât și de perspectiva istorică, ar putea înfiripa un asemenea sistem de speculații ca acela cu care criticismul formal a împrejmuțit tradiția Evangheliei". Concluzia proprie a lui Albright este că: "O perioadă de 20 până la 50 de ani este mult prea scurtă pentru a permite apariția oricărei corupții apreciabile a conținutului esențial și chiar a cuvintelor specifice din spusese lui Isus".

Adesea, când le vorbesc oamenilor despre Biblie, ei îmi spun cu sarcasm că nu putem avea încredere în spusese ei. De ce? Pentru că a fost scrisă cu 2000 de ani în urmă și este plină de erori și de discrepante. Răspunsul meu este că eu consider că mă pot încrede în Scripturi. Îmi amintesc de un incident care a avut loc în timpul unui lectorat la un curs de istorie. Afirmasem că după părerea mea există mai multe dovezi care să susțină validitatea textului Noului Testament decât există cu

privire la oricare alte 10 piese de literatură clasică luate la un loc. Profesorul zâmbea într-un colț, de parcă ar fi vrut să spună: "Hai să fim serioși!" L-am întrebat: "Ce vă face să zâmbiți?" El mi-a răspuns: „Îndrăzneala dumneavoastră de a afirma la un curs de istorie că Noul Testament ar fi demn de încredere. Este de-a dreptul ridicol!" Ei bine, mă bucur de fiecare dată când cineva face o afirmație de felul acesta, deoarece îmi face plăcere să adresez întrebarea următoare (la care n-am primit încă un răspuns pozitiv). "Spuneți-mi, vă rog, ca și istoric, aveți anumite teste pe care le aplicați unei piese de literatură istorică pentru a-i determina acuratețea și gradul de credibilitate?" Spre surprinderea mea, răspunsul lui a fost că nu există asemenea teste. La care i-am spus: "Ei bine, eu cunosc niște teste de felul acesta". Consider că valabilitatea istorică a Scripturii ar trebui să fie testată pe baza aceluiași criterii care stau la baza verificării oricăror altor documente istorice. Istoricul militar C. Sanders enumeră și explică cele trei principii de bază ale istoriografiei. Ele cuprind: testul bibliografic, testul dovezilor interne și testul dovezilor externe.

TESTUL BIBLIOGRAFIC

Testul bibliografic constă într-o examinare a transmișiei textuale pe baza căreia ne-au provenit documentele în cauză. Cu alte cuvinte, nedisponând de documentele originale, cât de vrednice de încredere sunt copiile pe care le avem, în funcție de numărul lor și de intervalul de timp scurs de la scrierea originalului și până la scrierea celei mai vechi copii existente?

Putem aprecia bogăția extraordinară de manuscrise ale Noului Testament, atunci când le comparăm cu materialul textual care stă la baza altor scrieri antice remarcabile.

Istoria lui Tucidide (460-400 î.Cr.) ne-a provenit din numai opt manuscrise, datate în jurul anului 900 d.Cr., adică cu aproape 1300 de ani după scrierea originalului. Manuscrisele istoriei lui Herodot sunt de asemenea datate foarte târziu și foarte puține la număr; și totuși, așa cum afirmă F.F. Bruce, "niciunul din oamenii de știință din zilele noastre n-ar sta să asculte un argument care ar pune sub semnul întrebării autenticitatea scrierilor lui Herodot sau Tucidide, pe baza faptului că cele mai vechi manuscrise ale acestor lucrări aflate în uz sunt datate cu mai mult de 1300 de ani după scrierea originalelor".

Aristotel și-a scris versurile în jurul anului 343 î.Cr. și totuși, cea mai veche copie a lor pe care o mai avem este datată în anul 1100 d.Cr., deci cu aproape 1400 de ani mai târziu; există astăzi doar cinci asemenea manuscrise.

Cezar a scris istoria Războiului Galic între anii 58 și 50 î.Cr.; autoritatea textului acestei lucrări se bazează astăzi pe 9 sau 10 copii, datate cu 1000 de ani după moartea acestuia. Când vine vorba de autoritatea Noului Testament din perspectiva materialului documentar, abundența de materiale este aproape izbitoare în contrast. După primele descoperiri ale papirusurilor, care au scurtat distanța în timp dintre perioada în care a trăit Cristos și documentele sec. al II-lea, o mulțime de alte manuscrise au ieșit la lumină. Există astăzi peste 20.000 de copii manuscrise ale Noului Testament. Iliada dispune de 643 de manuscrise, situându-se pe locul al doilea în ce privește autoritatea în materie de manuscrise, după Noul Testament.

Sir Frederic Kenyon, fost director și bibliotecar principal la Muzeul Britanic și în același timp o autoritate în ceea ce privește formularea de afirmații în legătură cu manuscrisele vechi, concluzionează: "Intervalul de timp scurs de la data scrierii originalelor și până la scrierea celei mai vechi dintre manuscrisele existente devine atât de scurt, încât poate fi considerat neglijabil; și astfel, ultimul temei al oricărei îndoeli cu privire la faptul că Scripturile ne-au provenit într-o formă substanțial identică cu forma lor originală, a fost cu totul înlăturat. Atât autenticitatea cât și integritatea generală a cărților Noului Testament poate fi considerată ca definitiv stabilită".

Învățatul grec, specialist în Noul Testament, J. Harold Greenlee, adaugă: "Câtă vreme oamenii de știință acceptă scrierile clasicilor antici ca fiind în general vrednice de încredere, cu toate că cele mai vechi manuscrise ale lor de care dispunem au fost scrise cu mult după scrierea originalelor și numărul lor este în multe cazuri atât de redus, este clar faptul că autenticitatea textului Noului Testament este cel puțin la fel de neîndoielnică".

Aplicarea testului bibliografic în cazul Noului Testament ne asigură că acesta dispune de o autoritate cu mult superioară oricărei alte piese de literatură din antichitate. Adăugând la această autoritate concluziile a mai mult de 100 de ani de criticism textual intensiv, putem concluziona că autenticitatea textului Noului Testament este definitiv stabilită.

TESTUL DOVEZILOR INTERNE

Testul bibliografic a stabilit doar faptul că textul pe care-l avem în mână are același conținut ca și scrierile originale. Mai rămâne însă de verificat dacă înregistrările cuprinse în aceste documente sunt vrednice de încredere, și în ce măsură. Acesta este aspectul de care se ocupă criticismul intern și constituie al doilea test istoric prezentat de C. Sanders.

La acest punct, critica literară mai are încă la bază dictonul lui Aristotel: "Beneficiile îndoielii trebuie acordate documentului însuși și nu însușite de critic pentru sine". Cu alte cuvinte, așa cum rezuma W. Montgomery: "Trebuie să luăm în considerare pretențiile documentelor aflate sub analiză, fără a presupune de la bun început existența unor alterații sau greșeli, decât în cazul în care autorul se descalifică singur prin contradicții sau inexactități evidente".

Dr. Louis Gottschalk, fost profesor de istorie la Universitatea din Chicago, folosește o metodă istorică originală în investigațiile sale în acest domeniu. El prezintă această metodă într-un ghid, folosit de mulți istorici în cercetările lor. Gottschalk subliniază că abilitatea scriitorului sau a martorului de a spune adevărul este de mare ajutor pentru istoric în determinarea credibilității ce i se poate acorda, "indiferent dacă mărturia lui este conținută într-un document obținut prin forță sau fraudă, sau, din contră, într-unul impecabil; fie că se bazează pe mărturii orale, fie că provine de la un martor interesat".

Această "abilitate de a spune adevărul" este strâns legată de apropierea martorului - atât din punct de vedere geografic cât și cronologic - de evenimentele pe care le înregistrează. Relatările Noului Testament cu privire la viața și învățăturile lui Isus provin fie direct de la martori oculari, fie de la alții, care și-au adunat informațiile de la martori oculari.

Luca 1:1-3 - "Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile cari s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului, am găsit și eu cu cale, prea-alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir, unele după altele".

2 Petru 1:16 - „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Cristos nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri mărirea Lui”.

1 Ioan 1:3 - "Deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi; și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul său, Isus Cristos".

Ioan 19:35 - "Lucrul acesta este adevărat de cel ce l-a văzut: mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți".

Luca 3:1 - „În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, pe când Pilat din Pont era dregător în Iudeea, Irod cârmuitor al Galileii, Filip, fratele lui, cârmuitor al Ituriei și al Trahonitei, Lisania - cârmuitor al Abilenei”.

Această apropiere dintre relatările înregistrate și evenimentele înseși reprezintă un mijloc extrem de eficient de certificare a acurateții memoriei martorilor. Totuși, istoricul are de-a face și cu martori oculari care - în mod conștient sau inconștient - fac afirmații false, chiar apropiați fiind de evenimente, și deci competenți să spună adevărul.

Înregistrările Noului Testament cu privire la Cristos se aflau deja în circulație încă în timpul vieții unora din contemporanii Lui. Acești oameni ar fi putut desigur confirma sau infirma acuratețea acestor înregistrări. În apărarea pe care au adus-o Evangheliei, apostolii au făcut apel (chiar atunci când îi confruntau pe cei mai severi oponenți) la cunoștințele acestora cu privire la viața lui Isus. Ei nu numai că au spus: "Uite ce-i, noi am văzut aceste lucruri" sau "am auzit noi înșine aceste lucruri", dar au îndrăznit să ia poziție chiar în fața celor mai adverși critici, spunând: "Voi înșivă știți aceste lucruri... Voi le-ați văzut; voi înșivă știți despre ele". Și când te adresezi dușmanilor tăi cu expresia "tu însuți știi aceste lucruri", trebuie să fii deosebit de atent, deoarece, dacă lucrurile de care vorbești nu sunt adevărate în cele mai mici detalii, dușmanii ți le vor arunca pe gât de îndată.

Faptele Apostolilor 2:22 - "Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți”.

Faptele Apostolilor 26:24-28 - "Pe când vorbea el astfel ca să se apere, Festus a zis cu glas tare: 'Pavele, ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie.' 'Nu sunt nebun, prea alesule Festus' - a răspuns Pavel. 'Dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate și chibzuite, împăratul știe aceste lucruri și de aceea îi vorbesc cu îndrăzneală; căci sunt încredințat că nu-i este nimic necunoscut din ele, fiindcă nu s-au petrecut într-un colț!'"

Cu privire la valoarea surselor primare ale înregistrărilor Noului Testament, F.F. Bruce, profesor de criticism biblic și exegeză de la universitatea din Manchester, spune: "Primii propovăduitori ai Evangheliei trebuiau să țină seama că între martorii oculari care-i ascultau existau destui dușmani ai lor, care cunoșteau și ei faptele legate de activitatea și moartea lui Isus. Ucenicii nu și-au putut permite să riște vreo inexactitate (ca să nu mai vorbim de manevrarea intenționată a faptelor), care ar fi putut fi demascată pe loc de către cei ce stăteau gata să facă acest lucru cu multă plăcere. Din contră, unul din punctele forte ale propovăduirii apostolilor era apelul plin de îndrăzneală al acestora la memoria și cunoștințele ascultătorilor; ei nu numai că spuneau: 'Noi suntem martori ai acestor lucruri', dar aveau chiar îndrăzneala de a spune: 'așa după cum bine știți' (Faptele Apostolilor 2:22). Dacă ar fi existat din partea lor vreo tendință de îndepărtare de la adevăr în vreo privință, posibilitatea prezenței în auditoriu a unor martori ostili ar fi servit, desigur, ca factor de corectare”.

Lawrence J. McGinley de la Colegiul Sf. Petru comenta cu privire la valoarea martorilor ostili în ce privește evenimentele petrecute: "Mai înainte de toate, la data când tradiția a fost complet definitivată, martorii oculari ai evenimentelor în discuție se mai aflau încă în viață; și printre aceștia se numărau și unii dușmani înfocați ai noii mișcări religioase. Totuși, tradiția cuprindea o serie de fapte și de doctrine care au fost învățate în mod public la o dată când orice afirmație falsă ar fi putut fi - și ar fi fost cu siguranță - ușor descoperită”. Cunoscătorul în materie de Noul Testament, Robert Grant, de la universitatea din Chicago, concluzionează: "La data la care ele (Evangheliile sinoptice) au fost scrise, sau mai precis se presupune că ar fi fost scrise, existau martori oculari a căror mărturie n-ar fi fost tocmai lipsită de importanță... Aceasta înseamnă că Evangheliile trebuiesc

privite ca fiind mărturii cu totul vrednice de încredere cu privire la viața, moartea și învierea lui Isus”.

Will Durant, care a fost instruit în disciplina investigațiilor istorice și și-a petrecut viața analizând documente ale antichității, scrie: „În ciuda prejudecăților și a prejudecăților lor teologice, evangheliștii înregistrează multe incidente pe care niște simpli inventatori ar fi evitat să ie înregistreze: disputa dintre apostoli cu privire la primul loc în împărăție, fuga lor după arestarea lui Isus, lepădarea lui Petru, neputința lui Cristos de a face minuni în Galileea, comentariile unora din mulțime care insinuau dezechilibrul mintal al lui Isus, nesiguranța lor inițială cu privire la misiunea Lui, mărturisirea ignoranței lor în ce privește viitorul, strigătul disperat al lui Isus de pe cruce. Niciunul din cititorii acestor scene nu se poate îndoii de realitatea personajelor aflate în spatele lor. Faptul ca o mână de oameni simpli să fi putut inventa în timpul unei singure generații o personalitate atât de puternică și de atrăgătoare cum a fost Isus, o etică atât de măreață, o viziune atât de inspirată cu privire la fraternitatea umană, ar fi reprezentat o minune mult mai de necrezut decât oricare din minunile Evangheliilor. După două secole de criticism intensiv, înregistrările cu privire la viața, caracterul și învățăturile lui Cristos rămân cu totul clare, constituind cel mai fascinant punct de atracție din istoria omului modern”.

TESTUL DOVEZILOR EXTERNE

Al treilea test istoric îl constituie testul dovezilor externe. Problema care se pune aici este dacă mai există alte materiale istorice care să confirme mărturia internă a documentelor studiate. Cu alte cuvinte, ce alte surse mai există, în afară de literatura analizată, care să-i dovedească acuratețea, validitatea și autenticitatea?

Gottschalk argumentează: "Conformitatea sau concordanța cu alte fapte istorice sau științifice cunoscute este adesea un test decisiv al mărturiilor unuia sau mai multor martori”.

Doi prieteni ai apostolului Ioan confirmă mărturia internă a scrierilor acestuia. Istoricul Eusebiu face apel la scrierile lui Papias, episcop de Hierapolis (anul 130 d.Cr.): "Bătrânul (apostolul Ioan) obișnuia să mai spună: ‘Marcu, fiind însoțitorul lui Petru, a scris cu acuratețe despre tot ceea ce (Petru) a spus, fie cuvinte, fie fapte ale lui Cristos, deși nu în ordine. Căci el n-a fost nici ascultător și nici însoțitor al Domnului; dar de fapt, așa cum am spus, el l-a însoțit pe Petru, care își adapta învățăturile după cum cereau împrejurările, nu ca și cum ar fi făcut o compilare a spuselor Domnului. Astfel, Marcu n-a făcut nici o greșală atunci când a scris în felul lui unele lucruri pe care le aflase de la Petru; căci el era preocupat de un singur lucru, și anume, să nu omită nimic din ceea ce auzise, și să nu adauge la acestea nici o afirmație falsă”.

Ireneus, episcopul de Lyon (anul 180 d.Cr.), fost ucenic al lui Policarp (episcop de Smirna, care a fost creștin timp de 86 de ani și ucenic al apostolului Ioan), scria: "Matei și-a publicat Evanghelia lui printre evrei, în limba lor proprie, pe când Petru și Pavel predicau Evanghelia la Roma, punând acolo bazele Bisericii. După plecarea (moartea) lor, pe care tradiția o plasează cu certitudine în timpul persecuției lui Nero, în anul 64, Marcu, ucenicul și însoțitorul lui Petru, ne-a transmis în formă scrisă conținutul propovăduirii acestuia. Luca, urmașul lui Pavel, a înregistrat Evanghelia predicată de învățătorul lui. Apoi Ioan, ucenicul Domnului care își plecase capul pe pieptul Lui (referire la Ioan 13:25 și 21:20), și-a scris Evanghelia în timp ce se afla la Efes, în Asia”.

Arheologia aduce adesea puternice dovezi externe. Contribuția ei la criticismul biblic nu este în domeniul inspirației și al revelației, ci în asigurarea de dovezi cu privire la acuratețea evenimentelor care au fost înregistrate. Arheologul Joseph Free scria: "Arheologia a confirmat nenumărate pasaje biblice care fuseseră respinse de către critici pe motiv că ar fi fost inexacte din punct de vedere istoric sau contrazicând anumite fapte cunoscute”.

Am văzut deja cum arheologia l-a determinat pe Sir William Ramsay să-și schimbe convingerile inițiale adverse cu privire la competența istorică a scrierilor lui Luca, ajungând la concluzia că Faptele Apostolilor erau exacte în descrierea lor cu privire la geografia, istoria și societatea Asiei Mici din acea vreme.

F.F. Bruce notează că "acolo unde Luca a fost suspectat de inexactitate și corectitudinea lui a fost dovedită prin intermediul unor descoperiri arheologice (dovezi externe), suntem îndreptățiți să spunem că arheologia a confirmat spusesele Noului Testament".

A. N. Sherwin-White, un istoric clasic, scria: „În ce privește cartea Faptele Apostolilor, confirmarea istoricității ei este de-a dreptul uimitoare”. El mai continuă, spunând că: "Orice încercare de a respinge istoricitatea acestei cărți chiar și în materie de detalii, trebuie să fie privită ca absurdă. Chiar și istoricii romani au considerat-o adevărată, bazându-se pe datele ei".

Eu însumi, după ce am încercat să pun la îndoială istoricitatea și validitatea Scripturii, am ajuns la concluzia că ea este demnă de încredere. Oricine desconsideră Biblia, va trebui, din aceleași motive, să desconsidere întreaga literatură a antichității. O problemă pe care o întâlnesc în mod frecvent este tendința multora de a aplica un anumit standard sau test literaturii seculare și un altul Scripturii. Noi trebuie să aplicăm însă același test, indiferent dacă literatura pe care o studiem este seculară sau religioasă. Și dacă facem așa, sunt convins că vom putea spune: "Biblia este vrednică de încredere în mărturia pe care ne-o aduce cu privire la Isus Cristos".

Dr. Clark H. Pinnock, profesor de teologie sistematică la Colegiul Regent, declara: "Nu există nici un document al antichității care să aibă la bază atât de multe mărturii istorice și textuale care să ofere o asemenea multitudine de adevăruri istorice, pe baza cărora să se poată lua o decizie inteligentă. Scepticismul în privința acreditării istorice a credinței creștine este bazat pe prejudecăți iraționale (antisupranaturale)".

CAPITOLUL 5

CINE ȘI-AR DA VIAȚA PENTRU OMINCIUNĂ?

Un aspect adesea trecut cu vederea de către oponenții creștinismului este transformarea care s-a produs în viețile ucenicilor lui Isus. Viețile lor schimbate aduc o mărturie puternică în favoarea validității pretențiilor Lui. Din moment ce creștinismul este o credință istorică, în investigarea lui trebuie să ne bazăm cu tărie pe mărturii, atât scrise cât și orale.

Există multe definiții ale "istoriei"; definiția mea preferată se referă la istorie ca fiind "o cunoaștere a trecutului pe bază de mărturie". Dacă cineva se îndoiește de validitatea acestei definiții, l-aș întreba: "Crezi că Napoleon a existat cu-adevărat?" Răspunsul ar fi, desigur, pozitiv. "L-ai văzut vreodată?" - aș continua să întreb. Și răspunsul ar fi: "Nu". "Ei bine, cum știi atunci că el a existat?" Într-o astfel de cunoaștere, oamenii se bazează pe mărturii.

Această definiție a istoriei are un singur neajuns. Mărturiile trebuie să fie vrednice de încredere, sau altfel ascultătorul va fi indus în eroare. Creștinismul implică cunoașterea trecutului pe bază de mărturie, așa încât trebuie să ne întrebăm: "Sunt mărturiile orale originale cu privire la Isus vrednice de încredere? Putem avea încredere în faptul că ele ne-au relatat cu corectitudine lucrurile pe care Isus le-a spus și le-a săvârșit?" Părerea mea este că da.

Încrederea mea în mărturiile apostolilor se bazează pe faptul că dintre acești doisprezece bărbați, unsprezece au murit moarte de martir pentru credința lor în două lucruri fundamentale: învierea lui Isus și faptul că El a fost Fiul lui Dumnezeu. Ei au fost torturați și chinuiți, având să înfrunte până la urmă moartea prin cele mai crunte metode cunoscute la acea vreme:

Petru - crucificat
Andrei - crucificat
Matei - ucis cu sabia
Ioan - moarte naturală
Iacov, fiul lui Alfeu - crucificat
Filip - crucificat
Simon - crucificat
Tadeu - ucis cu săgeți
Iacov, fratele lui Isus - ucis cu pietre
Toma - ucis cu lancea
Bartolomeu - crucificat
Iacov, fiul lui Zebedeu - ucis cu sabia

Replica pe care mulți oameni o dau cu atâta ușurință este: "Ei bine, nenumărați oameni din istorie au murit pentru o minciună; așa că acest fapt nu dovedește nimic".

Într-adevăr, mulți oameni au murit pentru o minciună, crezând însă cu tărie că era un adevăr. Dacă învierea n-ar fi avut loc (adică încrederea lor ar fi fost falsă), ucenicii ar fi știut acest lucru. Nu pot găsi nici un argument pentru a demonstra că ei ar fi putut să se înșele. De aceea, acești unsprezece bărbați nu numai că ar fi murit pentru o minciună - și aici este cheia problemei - dar ei ar fi trebuit să fi știut că aceasta era o minciună. Ori, ar fi greu să găsești în istorie unsprezece persoane care să moară pentru aceeași cauză, știind că este o minciună.

Trebuie să cunoaștem câțiva factori pentru a putea înțelege mai bine ceea ce s-a întâmplat. Mai întâi, atunci când apostolii au scris sau au vorbit, ei au făcut aceasta în calitate de martori oculari ai evenimentelor pe care le-au descris.

Petru spunea: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Cristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri mărirea Lui" (2 Petru 1:16). Apostolii cunoșteau desigur diferența dintre mit sau legendă, și realitate.

Ioan subliniază aspectul mărturiei nemijlocite în cunoașterea evreilor: "Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul Vieții - pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl și care ne-a fost arătată; deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul său Isus Cristos" (1 Ioan 1:1-3).

Luca spunea: "Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită a lucrurilor ce s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului, am găsit și eu cu cale, prea-alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir, unele după altele" (Luca 1:1-3).

Apoi, în cartea Faptele Apostolilor, Luca descrie perioada de 40 de zile de după înviere, în care ucenicii L-au observat pe Isus îndeaproape: "Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni, de la început, până în ziua în care s-a înălțat la cer, după ce prin Duhul Sfânt dăduse poruncile Sale apostolilor pe care-i alesese. După patima Lui, li s-a înfățișat viu prin multe dovezi, arătându-li-se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 1:1-3).

Ioan își începe ultimul capitol al Evangheliei sale, spunând: "Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta" (Ioan 20:30).

Conținutul esențial al acestor mărturii nemijlocite îl constituie faptul învierii. Apostolii au fost martori ai învierii lui Cristos:

Luca 24:48

Ioan 15:27

Faptele Apostolilor 1:8; 2:24,32; 3:15; 4:33; 5:32; 10:39,41; 13:31

1 Corinteni 15:4-9,15

1 Ioan 1:2

Faptele Apostolilor 22:15; 23:11; 26:16.

În al doilea rând, apostolii înșiși au avut nevoie să fie convinși de faptul că Isus a înviat din morți. La început, ei n-au crezut. Ei au fugit și s-au ascuns (Marcu 14:50). Ei n-au ezitat să-și exprime îndoielile. Abia după ample și convingătoare dovezi, ei au ajuns să creadă. Apoi, îl mai avem pe Toma, care a declarat că nu va crede că Isus a înviat din morți până nu-și va pune degetul în semnul cuielor. Până la urmă, Toma a murit moarte de martir pentru credința sa în Cristos cel înviat. Să se fi înșelat el oare? Cu siguranță că nu.

Apoi, îl avem pe Petru. El s-a lepădat de câteva ori de Cristos în timpul judecății și până la urmă L-a părăsit. Nu la multă vreme după răstignirea și îngroparea lui Isus, Petru a apărut în Ierusalim, predicând cu îndrăzneală, cu riscul vieții, faptul că Isus era Cristosul și că înviase din morți. Până la urmă, Petru a fost răstignit cu capul în jos. Să se fi înșelat și el oare? Ce s-a petrecut cu el? Ce anume l-a transformat într-un mod atât de dramatic într-un erou al creștinismului? Ce l-a făcut oare în stare să-și dea viața pentru Isus? Singura explicație satisfăcătoare se află în 1 Corinteni 15:5 "... și că s-a arătat lui Chifa (Petru)" (Ioan 1:42).

Exemplul clasic al omului convins împotriva voinței lui este acela al lui Iacov, fratele lui Isus (Matei 13:55, Marcu 6:3). Cu toate că Iacov nu a fost unul dintre cei 12 (Matei 10:2-4), el a fost mai târziu recunoscut ca unul din apostoli (Galateni 1:19), la fel ca și Pavel și Barnaba (Faptele Apostolilor 14:14). În timpul vieții lui Isus, Iacov nu crezuse în El ca Fiu al lui Dumnezeu (Ioan 7:5). El, la fel ca și ceilalți frați și surori ale Lui, își va fi bătut joc de El: "Vrei ca mulțimea să creadă în Tine? De ce nu te sui la Ierusalim să-ți duci la îndeplinire misiunea?" Pentru Iacov trebuie să fi fost o rușine ca fratele lui să colinde țara, făcând familia de răs prin afirmațiile Lui îndrăznețe: "Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" - Ioan 14:6; "Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele" - Ioan 15:5; "Eu sunt păstorul cel bun... și oile Mă cunosc pe Mine" (Ioan 10:14). Cum te-ai simți tu, dacă unul din frații tăi ar face asemenea afirmații?

Și totuși, ceva s-a petrecut cu Iacov. După ce Isus a fost răstignit și îngropat, Iacov a început să predice la Ierusalim. Mesajul lui era că Isus a murit ca jertfă pentru păcat, și că a înviat și este viu. Iacov a devenit mai apoi unul din conducătorii bisericii din Ierusalim și a scris una din cărțile Noului Testament: Epistola lui Iacov. El își începe această epistolă, spunând: "Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Cristos" - fratele său. Până la urmă, Iacov a murit moarte de martir, fiind ucis cu pietre din ordinul lui Anania, marele preot (Iosefus). Să se fi înșelat el oare? Desigur că nu. Și singura explicație plauzibilă pentru transformarea lui o găsim în 1 Corinteni 15:7 - „În urmă s-a arătat lui Iacov”.

Dacă învierea ar fi fost o minciună, apostolii ar fi știut cu siguranță acest lucru. Ar fi putut ei oare să perpetueze cu bună știință o asemenea înșelăciune? Această posibilitate este exclusă în lumina cunoștințelor pe care le avem cu privire la calitatea morală a vieților lor. Ei au condamnat minciuna, subliniind nevoia ca oamenii să fie cinstiți. Ei i-au încurajat pe oameni în cunoașterea adevărului. Istoricul Edward Gibbon, în faimoasa sa lucrare *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire* numește "pura și austera moralitate a primilor creștini" ca pe unul din cele cinci motive care au asigurat succesul atât de rapid al creștinismului. Michael Green, decanul Colegiului Sfântul Ioan din Nottingham, observă că învierea "a fost faptul care i-a transformat pe ucenicii dezamăgiți ai unui învățător crucificat în martorii curajoși și martirii Bisericii Primare. Acesta a fost crezul care i-a diferențiat pe urmașii lui Isus de ceilalți evrei și a constituit elementul unificator al comunității lor. Ei au fost închiși, bătuți și omorâți, dar cu toate acestea, nimeni nu i-a putut face să nege faptul că Cristos a înviat din morți, a treia zi”.

În al treilea rând, conduita plină de curaj a apostolilor imediat după ce au ajuns să fie convinși de adevărul învierii este o altă dovadă care infirmă posibilitatea ca aceasta să fi fost o înșelăciune. Ei au devenit plini de curaj peste noapte. Petru, care se lepădase de Cristos, s-a ridicat să-L proclame pe Isus cel înviat chiar cu riscul vieții. Autoritățile i-au arestat și i-au bătut, dar curând după aceea, ei se aflau din nou pe străzile Ierusalimului, vorbind în mod deschis despre Isus (Faptele Apostolilor 5:40-42). Prietenii le-au remarcat exaltarea, iar dușmanii au fost uimiți de curajul lor. Ei nu predicau despre aceste lucruri într-un orășel oarecare, ci tocmai în Ierusalim.

Urmașii lui Isus n-ar fi putut înfrunța torturile și moartea dacă n-ar fi fost convinși de adevărul învierii Lui. Unitatea mesajului și a atitudinii lor a fost uimitoare. Cu toate că șansele ca toți membrii unui grup larg de oameni să împărtășească aceleași vederi într-o anumită privință sunt reduse, urmașii lui Isus aveau același mesaj cu privire la înviere. Dacă toți ar fi fost niște înșelători, ar fi greu de explicat cum s-a putut ca nici unul din ei să nu cedeze în fața presiunilor.

Pascal, filozoful francez, scria: "Acuzația că apostolii ar fi fost niște impostori este de-a dreptul absurdă. Haideți să urmărim concluziile logice ale acestei acuzații. Să ni-i imaginăm pe acești doisprezece bărbați întâlnindu-se după răstignirea lui Cristos și conspirând să susțină cu toții că Isus a înviat din morți. Aceasta ar fi constituit un atac atât la adresa autorităților laice, cât și a celor

religioase. Inima omului este nespuns de înclinată spre inconsecvență și instabilitate; ea poate fi clătinată prin promisiuni și ispitită prin oferte materiale. Dacă unul singur dintre ei ar fi cedat în fața unei ispite ademenitoare sau ar fi slăbit în fața argumentelor și mai puternice ale închisorii, torturii sau amenințării cu moartea, ei ar fi fost cu toții pierduți”.

"Cum de s-au schimbat acești oameni aproape peste noapte" - se întreabă Michael Green – „într-un grup de entuziaști de nestăvilit, care au ținut piept opoziției, cinismului, ridiculizării, dificultăților, închisorii și morții, pe cuprinsul a trei continente, în timp ce-L propovăduiau pretutindeni pe Isus și învierea Lui?"

Un scriitor necunoscut relatează în mod descriptiv schimbările care au intervenit în viețile apostolilor: „În ziua răstignirii, ei erau plini de amărăciune; în prima zi a săptămânii - plini de bucurie, în ziua răstignirii erau fără speranță - după trei zile, inimile lor radiau de certitudine și nădejde. Când au auzit pentru prima oară vestea învierii, ei s-au îndoit și au fost greu de convinși; dar odată ce s-au asigurat, ei nu s-au mai îndoit defel. Care poate fi cauza schimbării petrecute în acești oameni, într-un timp atât de scurt? Simpla dispariție a trupului lui Cristos din mormânt n-ar fi putut transforma sufletul și caracterul lor într-un mod atât de profund. Trei zile nu sunt de ajuns pentru apariția unei legende care să-i fi afectat atât de mult. Procesul înfiripării unei legende cere timp. Avem de-a face aici cu un fapt psihologic care are nevoie de o explicație serioasă. Gândiți-vă la caracterul martorilor - bărbați și femei care au dat lumii cea mai înaltă învățătură etică pe care a cunoscut-o vreodată și pe care, conform mărturiei însuși dușmanilor lor, ei au trăit-o în propriile lor vieți. Gândiți-vă la absurditatea psihologică pe care o implică faptul de a imagina acest grup de fricoși înfrânți, conspirând într-o bună zi în camera de sus, și apoi, la numai câteva zile, devenind o mișcare pe care nici o persecuție din lume n-a putut-o reduce la tăcere - și încercând apoi să atribuie această schimbare dramatică unui fapt cu nimic mai convingător decât această minciună sfruntată cu care căutau să îndoctrineze lumea. O asemenea explicație ar fi total lipsită de sens”.

Kenneth Scott Latourette scrie: "Efectul produs de înviere și de revărsarea Duhului Sfânt asupra ucenicilor a fost de o importanță majoră. Din niște oameni descurajați și deziluzionați, care priveau cu tristețe în trecut, spre acele zile în care speraseră că Isus 'era cei care va mântui pe Israel', ei au fost transformați într-un grup de martori plini de entuziasm”.

Paul Little se întreabă: "Ar putea acești oameni, care au contribuit atât de mult la transformarea structurii morale a societății, să fie niște mincinoși versați sau niște autoînșelați? Aceste alternative sunt mai greu de acceptat decât faptul învierii însuși, și nu există nici o urmă de dovadă care să le susțină”.

Statornicia apostolilor, chiar și în fața morții, nu poate fi explicată în nici un alt mod. Conform cu datele din Enciclopedia Britanică, Origen scrie că Petru a fost răstignit cu capul în jos. Herbert Workman descrie moartea lui Petru: "Astfel Petru, așa cum profețise Domnul nostru, a fost 'încins' de către alții, și 'dus' de către soldații lui Nero spre Calea Aurelian de pe dealul Vaticanului, unde mulți dintre frații lui de credință suferiseră deja moartea crudă. La cererea lui, el a fost răstignit cu capul în jos, deoarece se socotea nevrednic să moară la fel ca Domnul lui”.

Harold Mattingly, în textul lui istoric, scrie: "Apostolii Petru și Pavel și-au pecetluit mărturia cu însuși sângele lor”. Tertulian scria: "Nimeni n-ar accepta să moară pentru un lucru de care nu este convins a fi adevărat”. Profesorul de drept de la Harvard, Simon Greenleaf, un om care a învățat ani la rând cum să analizeze o mărturie și cum să stabilească dacă ea este adevărată sau falsă, declara: „În analele militare arareori putem găsi un exemplu de un asemenea eroism constant, răbdare și curaj neobosit. Ei ar fi avut toate motivele să-și revizuiască cu grijă bazele credinței și declarațiile pe care le făceau cu privire la marile evenimente și adevăruri pe care le proclamau”.

Apostolii au trecut prin încercarea morții pentru a întări cum nu se poate mai bine adevărul faptelor pe care le proclamau. Eu consider că pot avea încredere în mărturiile lor mai mult decât în cele ale oamenilor din zilele noastre, care nu sunt în stare să traverseze strada pentru convingerile lor - dar mai să moară pentru ele.

CAPITOLUL 6

LA CE NE-AR FOLOSI UN MESIA MORT?

Mulți oameni și-au dat viața pentru o cauză dreaptă. Amintiți-vă de studentul din San Diego, care și-a dat foc, în semn de protest împotriva războiului din Vietnam. Prin anii 60, mai mulți credincioși budiști și-au dat foc pentru a atrage atenția lumii asupra Asiei de sud-est. Diferența în cazul apostolilor constă în aceea că acela care întruchipa "cauza lor cea dreaptă" murise, răstignit pe o cruce. Ei au crezut că Isus era Mesia și nu s-au gândit nici o clipă că El ar putea să moară. Ei erau convinși că Isus era cel care avea să instaureze Împărăția lui Dumnezeu și să guverneze asupra poporului Israel.

Pentru a înțelege mai bine relația apostolilor cu Cristos și motivul pentru care crucea era pentru ei un lucru de neconceput, va trebui să înțelegem concepția evreilor cu privire la Mesia, în acea vreme.

Viața și învățăturile lui Isus se aflau în conflict uriaș cu speculațiile mesianice ale evreilor din acele zile. Încă din copilărie, evreii erau învățați că atunci când va veni Mesia, El va fi un conducător politic victorios. El îi va elibera pe evrei din robie și va reda Israelului măreția lui de altădată. Un Mesia care să sufere era complet străin de concepția mesianică iudaică.

E.F. Scott relatează cu privire la epoca în care a trăit Cristos: "...era o epocă de agitații intense. Conducătorii religioși nu reușeau să potolească ardoarea poporului aflat în așteptarea apariției Eliberatorului promis. Și această atmosferă de așteptare fusese fără îndoială intensificată de evenimentele care avuseseră loc în ultima vreme. Trecuse mai bine de o generație de când romanii încălcau libertatea iudeilor, și măsurile lor represive stârniseră spiritul patriotic al acestora, readucându-l la viață. Visul unei eliberări miraculoase și al unui rege mesianic care avea să-l realizeze a căpătat sensuri noi în acea perioadă critică; și totuși, el nu însemna o noutate. În dosul agitației și al neliniștii care reies din relatările Evangheliilor, putem discerne o lungă perioadă de anticipație crescândă.

Pentru oamenii de rând, imaginea lui Mesia rămăsese neschimbată din vremea lui Isaia și a contemporanilor acestuia - fiul lui David, care va aduce biruința și prosperitatea națiunii evreilor. În lumina referințelor Evangheliei, ar fi greu să ne îndoim de faptul că concepția populară a evreilor cu privire la Mesia ar fi însemnat mai mult decât o chestiune națională și politică".

Învățatul evreu Iosef Klausner scrie: „În mod treptat, Mesia a început să devină pentru mulți nu numai un conducător politic prominent, dar și un om cu calități morale remarcabile”.

Iacob Gartner evidenciază credințele iudaice predominante din vremea lui Cristos: "Evreii îl așteptau pe Mesia ca pe unul care avea să-i elibereze de sub opresiunea romană... Nădejdea mesianică însemna pentru ei în primul rând nădejdea unei eliberări naționale”.

Enciclopedia Ebraică declară că evreii „tânjeau după Eliberatorul promis, din casa lui David, care avea să-i elibereze de sub jugul uzurpatorilor străini atât de urâți, și care avea să pună capăt profanei stăpâniri romane și să instaureze în locul acesteia propria lui împărăție de pace și dreptate.

Așadar, în vremea aceea, evreii își căutau refugiul în Mesia cel promis. Apostolii aveau aceeași credință ca și poporul din jurul lor. Așa cum afirmă Millar Burrows, Isus era atât de diferit de ceea ce toți evreii se așteptau să recunoască în Fiul lui David, încât chiar și ucenicii Lui au întâmpinat greutăți în a asocia persoana lui Isus cu ideea lor despre Mesia. "Ucenicii n-au fost deloc încântați" atunci când Isus a început să le vorbească despre moartea Sa (Luca 9:22). 'Se pare că ei au sperat - observă A.B. Bruce - „că Isus privea lucrurile într-un mod prea pesimist și că toate gândurile Lui negre se vor dovedi a fi fost neîntemeiate. Un Cristos crucificat ar fi însemnat un adevărat scandal și

o contradicție în termeni pentru apostoli, așa cum a continuat să fie pentru majoritatea evreilor, după înălțarea Lui în slavă”.

Alfred Edersheim, fost lector la Colegiul Grinfield din Oxford, spunea pe drept cuvânt că: "lucrul care s-a deosebit cel mai mult de Cristos a fost epoca Sa”.

Citind Noul Testament, putem să observăm atitudinea apostolilor față de Cristos: ei se așteptau ca El să fie Mesia - Împăratul. După ce le-a spus ucenicilor că avea să meargă la Ierusalim și să sufere, Iacov și Ioan i-au cerut să le promită că în Împărăția Lui, ei vor avea privilegiul de a sta unul la dreapta și unul la stânga Lui (Marcu 10:32-38). Ce fel de Mesia așteptau ei? Unul crucificat și suferind? Nu, ci un domnitor politic. Ca răspuns, Isus le spune că ei nu I-au înțeles misiunea și că nu știau ce-I cer. Când Isus și-a prezis suferințele și răstignirea, cei doisprezece apostoli n-au înțeles ce voia El să spună (Luca 18:31-34). Datorită mediului din care proveneau și a ideilor lor preconceptionale, ei credeau că se aflau pe drumul cel bun. Apoi a urmat Golgota. Toate speranțele că Isus ar fi fost Mesia li s-au risipit. Descurajați, ei s-au întors fiecare la casele lor. Atâția ani risipiți...

Dr. George Eldon Ladd, profesor în Noul Testament la Seminarul Teologic Fuller, scrie: "Acesta este unul din motivele pentru care apostolii L-au părăsit atunci când a fost arestat. Mințile lor erau atât de puternic îmbibate cu ideea unui Mesia cuceritor, al cărui rol era să-și supună dușmanii, încât atunci când L-au văzut bătut și sângerând în urma torturilor - un prizonier neajutorat în mâinile lui Pilat - și când L-au văzut purtat de către soldații romani și ținut pe o cruce ca să moară ca un criminal de rând, toate speranțele lor mesianice cu privire la Isus au fost spulberate. Este un fapt psihologic stabilit că noi auzim numai ceea ce suntem pregătiți să auzim. Prezicerile lui Isus cu privire la suferințele și moartea Sa au trecut pe lângă urechile ucenicilor. Cu toate că fuseseră avertizați, ucenicii n-au fost pregătiți pentru așa ceva”.

Dar la numai câteva săptămâni după răstignire, în ciuda îndoielilor lor inițiale, ucenicii se aflau în Ierusalim, proclamându-L pe Isus ca Mântuitor și Domn - Mesia, cel promis. Singura explicație rezonabilă pe care o pot găsi pentru această schimbare se află în 1 Corinteni 15:5: "că s-a arătat... și celor doisprezece”. Ce altceva i-ar fi putut determina pe acești ucenici deznădăjduiți să meargă și să sufere, ba chiar să moară pentru un Mesia crucificat? Cu siguranță, faptul că "după patima Lui, li s-a înfățișat viu prin multe dovezi, arătându-li-se deseori timp de 40 de zile” (Faptele Apostolilor 1:3).

Într-adevăr, o mulțime de oameni au murit pentru o cauză dreaptă, dar cauza dreaptă a apostolilor fusese ținută pe o cruce. Numai învierea și contactul lor cu Cristos cel înviat i-ar fi putut convinge pe urmașii Lui că El era cu adevărat Mesia. Ei au depus mărturie în acest sens nu numai prin vorbele și viețile lor schimbate, dar chiar și prin moartea lor.

CAPITOLUL 7

AI AUZIT CE S-A PETRECUT CU SAUL?

Jack, un prieten al meu care a susținut prelegeri în fața a nenumărați studenți, a fost surprins, ajungând într-o zi la o universitate și descoperind că studenții programaseră pentru acea seară o discuție publică între el și "ateistul universității". Oponentul lui era un profesor de filozofie foarte elocvent, care era extrem de antagonist față de creștinism. Jack urma să vorbească primul. El a prezentat diferite dovezi ale învierii lui Isus, istoria convertirii apostolului Pavel și apoi mărturia lui personală cu privire la felul în care Cristos îi transformase propria viață, pe vremea când era student la universitate.

Când i-a venit rândul să vorbească, profesorul era foarte agitat; și pentru că nu putea să contrazică dovezile învierii sau ale mărturiei personale a lui Jack, el s-a oprit asupra subiectului convertirii radicale a apostolului Pavel la creștinism. El a folosit argumentul că "adesea, oamenii pot fi atât de implicați din punct de vedere psihologic în ideea pe care încearcă s-o combată, încât, până la urmă ajung s-o îmbrățișeze". La care Jack a zâmbit, spunând: „În acest caz va trebui să fiți foarte atent, domnule; se pare că aveți toate șansele să deveniți creștin”.

Convertirea lui Saul din Tars, poate cel mai înverșunat adversar al creștinismului, a fost una din cele mai influente mărturii în favoarea acestuia. Saul era un evreu bigot, un conducător religios. Fiind născut în Tars, el a avut oportunitatea de a fi expus la cele mai avansate învățături ale zilelor lui. Tarsul era un oraș universitar, renumit prin cultura lui și prin filozofii lui stoici. Strabo, geograful grec, laudă Tarsul pentru faptul de a fi fost un centru de educație și filozofie.

Saul, la fel ca și tatăl său, a avut înaltul privilegiu de a poseda cetățenia romană. El pare a fi fost un bun cunoscător al culturii și filozofiei elene. Stăpânea bine limba greacă și dispunea de îndemânare dialectică, îl găsim chiar citând din poeți sau filozofi mai puțini cunoscuți (Faptele Apostolilor 17:28): "Căci în El avem mișcarea și ființa [Epimenides], așa cum au zis și unii din poeții voștri: ‘Suntem din neamul Lui...’ [Aratus, Cleanthes]";

1 Corinteni 15:33 - "Nu vă înșelați: ‘Tovărășiile rele strică obiceiurile bune’ [Menander]";

Tit 1:12 - "Unul din ei, chiar prooroc al lor, a zis: ‘Cretanii sunt totdeauna niște mincinoși, niște fiare rele, niște pânțece leneșe’ [Epimenides]".

Pavel primise o educație iudaică, sub cele mai stricte doctrine ale fariseilor. Pe la vârsta de 14 ani, el a fost trimis să studieze la picioarele lui Gamaliel, unul din cei mai mari rabini ai timpului, nepotul lui Hillel. Pavel a afirmat că el nu era numai un fariseu ci și un fiu de fariseu (Faptele Apostolilor 23:6). El se putea lăuda: "Și cum eram mai înaintat în religiunea iudeilor decât mulți din neamul meu de o vârstă cu mine, eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești" (Galateni 1:14).

Pentru a putea înțelege convertirea lui, este nevoie să vedem ce l-a determinat pe Pavel să fie un oponent atât de vehement al creștinismului: motivul era devotamentul lui față de legea mozaică -devotament care stimula împotrivirea lui feroce față de Cristos și Biserica Sa.

"Insulta pe care Pavel o găsea în mesajul creștin - așa cum scrie Jacques Dupont - nu consta în pretenția că Isus ar fi fost Mesia, ci... în rolul lui de Mântuitor, care știrbea autoritatea Legii ca mijloc unic de salvare... (Pavel a fost) atât de ostil credinței creștine datorită vehemenței cu care se atașase de lege ca singurul mijloc de salvare”.

Enciclopedia Britanică afirmă că noua sectă a iudaismului, ai cărei adepți își spuneau creștini, lovea în esență concepției iudaice a lui Saul și a învățăturilor rabinice. Exterminarea acestei secte a devenit pasiunea lui Saul (Galateni 1:13). Astfel, Saul și-a început persecuția sângeroasă împotriva "sectei nazarinenilor" (Faptele Apostolilor 26:9-11). Literalmente, el "făcea prăpăd în Biserică" (Faptele Apostolilor 8:3). El a pornit spre Damasc, dispunând de documente care îl autorizau să pună mâna pe urmașii lui Isus și să-i aducă la Ierusalim pentru a fi judecați.

"Saul sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe calea credinței, atât bărbați cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim. Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ, și a auzit un glas care-i zicea: 'Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?' 'Cine ești Tu, Doamne?' a răspuns el. Și Domnul a zis: 'Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.' Tremurând și plin de frică, el a zis: 'Doamne, ce vrei să faci?' 'Scoală-te, i-a zis Domnul, intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci.' Oamenii care-l însoțeau au rămas încremeniți; auzeau în adevăr glasul, dar nu vedeau pe nimeni. Saul s-a sculat de la pământ și măcar că ochii îi erau deschiși, nu vedea nimic. L-au luat de mâini și l-au dus în Damasc. Trei zile n-a văzut, n-a mâncat și nici n-a băut nimic. În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: 'Anania!' 'Iată-mă, Doamne!' a răspuns el; și Domnul i-a zis: 'Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă "dreaptă" și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă. Și a văzut în vedenie pe un om numit Anania intrând la el și punându-și mâinile peste el ca să-și capete iarăși vederea'" (Faptele Apostolilor 9:1-12).

Din această relatare putem înțelege de ce se fereau creștinii de Saul. "Anania a răspuns: 'Doamne, am auzit de la mulți despre toate relele pe care le-a făcut acest om sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău.' Dar Domnul i-a zis: 'Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel, și îi voi arăta tot ce va trebui să sufere pentru Numele Meu.' Anania a plecat, și după ce a intrat în casă, a pus mâinile peste Saul și a zis: 'Domnul Isus, care ți s-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să-ți capete vederea și să te umpli cu Duhul Sfânt.' Chiar în clipa aceea au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat și a fost botezat. După ce a mâncat, a prins puteri" (Faptele Apostolilor 9:13-19). Mai târziu, Pavel scria: "N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru?" (1 Corinteni 9:1). El a comparat experiența lui cu arătările lui Cristos de după înviere în fața apostolilor. "După ei toți... mi s-a arătat și mie" (1 Corinteni 15:8).

Pavel nu numai că L-a văzut pe Isus, dar arătarea aceasta s-a produs într-un mod irezistibil. Astfel, pentru el, vestirea Evangheliei nu era opțională, ci o necesitate. "Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia". (1 Corinteni 9:16).

Observați că întâlnirea lui Pavel cu Isus și convertirea care i-a urmat au fost foarte subite și neașteptate. "Deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui" (Faptele Apostolilor 22:6). Pavel n-avea nici o idee cine putea fi persoana strălucită care-i vorbea. Vestea că acesta era Isus din Nazaret l-a făcut să se cutremure plin de uimire.

Nu cunoaștem toate detaliile cronologice și psihologice în legătură cu cele întâmplate pe drumul Damascului, dar următorul lucru îl știm cu certitudine: această întâlnire a afectat viața lui Saul pe toate planurile.

Mai întâi, caracterul lui Pavel a fost transformat în mod drastic. Enciclopedia Britanică îl descrie pe Pavel înainte de convertire, ca intolerant, crud, persecutor, un religios bigot - mândru și plin de

temperament. După convertire, el ne apare răbdător, blând, înțelegător, dornic de a se sacrifica pentru alții. Kenneth Scott Latourette spune: "Totuși, ceea ce a influențat viața lui Pavel și a ridicat acest temperament aproape nevrotic din obscuritate, transformându-l într-o influență durabilă, a fost experiența lui religioasă profundă și revoluționară".

În al doilea rând, atitudinea lui Pavel față de urmașii lui Isus s-a schimbat în mod radical. "De câteva zile era împreună cu ucenicii din Damasc" (Faptele Apostolilor 9:19). El a primit de la aceștia "mâna dreaptă de însoțire".

În al treilea rând, mesajul lui Pavel s-a transformat. Cu toate că a continuat să-și iubească moștenirea națională iudaică, dintr-un persecutor, el a devenit un propovăduitor al credinței creștine. "Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 9:20). Convingerile intelectuale ale lui Pavel s-au schimbat. Experiența lui l-a determinat să recunoască faptul că Isus era Mesia, fapt ce se afla în direct conflict cu ideile mesianice ale fariseilor. Concepția lui nouă cu privire la Cristos a însemnat o revoluție totală în gândirea lui. Jacques Dupont observă că după ce Pavel "negase cu pasiune faptul că răstignitul ar fi fost Mesia, el ajunge să accepte că Isus a fost într-adevăr Mesia, și ca urmare, să-și reformuleze întreaga concepție mesianică".

De asemenea, el a ajuns acum să înțeleagă că moartea lui Cristos pe cruce, care păruse a fi fost un blestem al lui Dumnezeu și un sfârșit deplorabil al vieții Acestuia, a însemnat de fapt "Dumnezeu în Cristos, împăcând lumea cu Sine". Pavel a ajuns la înțelegerea faptului că prin răstignire, Cristos s-a făcut blestem pentru noi (Galateni 3:13) și că El a fost "făcut păcat pentru noi" (2 Corinteni 5:21). În loc de a fi fost o înfrângere, moartea lui Cristos a însemnat o mare victorie, încoronată fiind de înviere. Crucea a încetat să mai fie pentru el "o piatră de poticnire", devenind esența răscumpărării mesianice a lui Dumnezeu. Propovăduirea misionară a lui Pavel poate fi rezumată la "explicarea și dovedirea faptului că Cristos a trebuit să sufere și să învieze din morți: '...acest Isus, pe care-L propovăduim noi, este Cristosul' - spunea el (Faptele Apostolilor 17:3).

În al patrulea rând, misiunea lui Pavel s-a transformat. Din unul care ura neamurile, el a devenit un "apostol al neamurilor". El a fost transformat dintr-un evreu fanatic într-un evanghelist al neamurilor. Ca fariseu evreu, Pavel îi privea de sus pe toți cei proveniți dintre neamuri, ca ființe inferioare poporului ales al lui Dumnezeu. Experiența de pe drumul Damascului l-a transformat într-un apostol dedicat, a cărui misiune de o viață a fost îndreptată spre mântuirea neamurilor. Pavel a văzut în Cristosul care i se arătase, pe Mântuitorul întregii omeniri. El s-a transformat dintr-un fariseu ortodox, a cărui misiune fusese aceea de a păzi cu strictețe legea iudaică, într-un propovăduitor al învățaturii acelei noi secte radicale numită creștinism, căreia i se opusese cu atâta violență. Schimbarea produsă în el a fost de așa natură, încât "toți cei ce-l ascultau rămâneau uimiți și ziceau: 'Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim printre cei ce chemau Numele acesta? Și n-a venit el aici ca să-i ducă legați înaintea preoților celor mai de seamă?'" (Faptele Apostolilor 9:21).

Istoricul Philip Schaff declară: "Convertirea lui Pavel marchează nu numai punctul de cotitură în istoria vieții lui proprii, dar și începutul unei noi etape în istoria Bisericii Primare, și ca urmare în istoria omenirii. Acesta a fost cel mai important eveniment care s-a petrecut de la Rusalii încoace, asigurând victoria universală a creștinismului".

În timp ce serveam masa la cantina universității din Houston, am intrat în vorbă cu un student care stătea lângă mine. El a făcut afirmația că nu existau nici un fel de dovezi istorice în favoarea creștinismului și a învierii lui Cristos, El studia istoria și am observat printre cărțile pe care le avea cu el un manual de istorie romană. Acel manual conținea un capitol cu privire la apostolul Pavel și la creștinismul timpuriu. După ce l-a citit, el a găsit interesant faptul că paragrafele respective

începeau prin descrierea vieții lui Saul din Tars și se sfârșeau cu o descriere a vieții apostolului Pavel. În penultimul paragraf, manualul făcea observația că nu se putea ști cu precizie ce anume se petrecuse în viața lui între timp. După ce am deschis Biblia la cartea Faptele Apostolilor și i-am descris întâlnirea lui Saul cu Cristos cel înviat, acest student a ajuns să vadă că acea întâlnire neașteptată era explicația cea mai logică pentru schimbarea petrecută în viața lui Pavel. Mai târziu, ei însuși și-a pus încrederea în Isus Cristos ca Mântuitor.

Elias Andrews comentează: "Mulți au găsit în această transformare radicală a "fariseului fariseilor" dovada cea mai convingătoare a adevărului și a puterii religiei la care el s-a convertit, cât și ultimul cuvânt cu privire la locul și rolul persoanei lui Isus Cristos în istorie". Archibald MacBride, profesor la Universitatea din Aberdeen, scrie cu privire la Pavel: "Pe lângă realizările lui... realizările lui Alexandru și ale lui Napoleon pălesc în semnificație". Clement spune că Pavel "s-a aflat în lanțuri de șapte ori, a predicat Evanghelia în Răsărit și-n Apus și a murit ca martir, din ordinul domnitorilor".

Pavel afirmă în mod repetat că Isus cel înviat a fost Cei care i-a transformat viața. El a fost atât de convins de adevărul învierii lui Cristos din morți, încât a fost în stare să moară moarte de martir pentru această credință.

Doi profesori de la Oxford, Gilbert West și Lordul Lyttleton, au fost porniți să distrugă bazele credinței creștine. West și-a propus să dovedească falsitatea învierii, iar Lyttleton urma să arate că Saul din Tars nu s-a convertit niciodată la creștinism. Amândoi acești oameni au ajuns la concluzii cu totul opuse și au devenit apoi urmași devotați ai lui Cristos. Lordul Lyttleton scria: "Studiul convertirii și al apostoliei Sfântului Pavel este în sine un argument suficient pentru a dovedi faptul că creștinismul se întemeiază pe revelație divină". El trage concluzia că dacă cei 25 de ani de suferințe în slujba lui Cristos ai lui Pavel au fost o realitate, atunci convertirea acestuia a fost un adevăr. Căci tot ceea ce el a făcut, a început cu acea transformare neașteptată. Și dacă convertirea lui a fost o realitate, Isus Cristos a înviat din morți, căci tot ceea ce Pavel a fost și a făcut, el a atribuit întâlnirii lui cu Cristos cel înviat.

CAPITOLUL 8

PENTRU CE CĂUTAȚI ÎNTRE CEI MORȚI PE CEL CE ESTE VIU?

Un student de la o universitate din Uruguay m-a întrebat odată: "Domnule profesor McDowell, ce vă face să susțineți creștinismul cu atâta tărie?" La care i-am răspuns: "Un motiv foarte simplu: Nu pot să justific în alt mod un anume eveniment din istorie - învierea lui Isus Cristos din morți".

După 700 de ore de studiu asupra acestui subiect și o cercetare amănunțită a bazelor lui, am ajuns la concluzia că învierea lui Isus Cristos din morți este fie una dintre cele mai răutăcioase și dăunătoare farse care au fost jucate vreodată minților omenești, fie cel mai important eveniment din întreaga istorie.

Chestiunea învierii transferă întrebarea referitoare la validitatea creștinismului din sfera filozofiei în sfera istoriei. Are creștinismul o bază istorică acceptabilă? Există suficiente dovezi care să garanteze validitatea credinței în înviere? Iată câteva fapte relevante cu privire la înviere: Isus din Nazaret, un profet evreu care a pretins a fi Cristosul profețit în Scripturile ebraice, a fost arestat, judecat ca și criminal politic, și apoi răstignit. La trei zile după moartea și îngroparea Sa, niște femei care au mers la mormânt au descoperit că trupul Lui dispăruse. Ucenicii au pretins că Dumnezeu L-a ridicat din morți și că El le-a apărut viu în diferite împrejurări, înainte de a se înalta la cer. Pe această bază, creștinismul s-a răspândit pretutindeni în Imperiul Roman și a continuat să exercite o influență puternică asupra istoriei, de-a lungul secolelor. A avut loc această înviere cu-adevărat?

ÎNGROPAREA LUI ISUS

Conform cu obiceiul ebraic de îngropare, trupul lui Isus a fost înfășurat în pânză de in. O sută de măsuri de uleiuri și mirodenii au fost amestecate în forma unei substanțe vâscoase, care a fost aplicată apoi pe fâșiile de pânză, în jurul trupului. După ce trupul a fost așezat într-un mormânt săpat în stâncă, o piatră de dimensiuni uriașe (măsurând aproximativ 2 t) a fost rostogolită de-a lungul unui șanț, la intrarea în mormânt.

O unitate de gardă romană, formată din bărbați obișnuiți cu disciplina cea mai severă, a primit ordin să păzească mormântul. Frica de pedeapsă "asigura o atenție impecabilă în executarea datoriei, în special în timpul gărzii de noapte". Această gardă a aplicat la intrarea mormântului sigiliul roman -pecetea puterii și autorității imperiului. Sigiliul avea rolul de a preveni orice atac profanator. Oricine ar fi încercat să miște piatra de la intrarea mormântului ar fi trebuit să-i rupă sigiliul, atrăgându-și astfel pedeapsa nemiloasă a legii romane. Dar mormântul a fost găsit gol.

MORMÂNTUL GOL

Urmașii lui Isus au pretins că El înviase. Ei au declarat că Isus le apăruse timp de 40 de zile, arătându-li-se viu "prin multe dovezi". Apostolul Pavel scrie că Isus s-a arătat la mai mult de 500 de ucenici deodată, cel mai mulți din ei fiind încă în viață la data când el a scris aceste lucruri, putând confirma spusele lui.

A, M. Ramsay scrie: "Unul din motivele pentru care cred în înviere este acela că există o serie întreagă de fapte care nu pot fi explicate dacă aceasta n-ar fi avut loc". Mormântul gol a fost "un fapt prea bine cunoscut ca să poată fi renegat". Paul Althaus afirmă că povestea învierii "n-ar fi putut circula în Ierusalim nici măcar pentru o zi sau o oră, dacă mormântul gol n-ar fi reprezentat un adevăr unanim recunoscut".

Paul L. Maier concludă: "Dacă este să cântărim cu grijă și onestitate toate dovezile, vom fi nevoiți, pe baza canoanelor cercetării istorice, să concluzionăm că mormântul în care a fost pus trupul lui Isus a fost într-adevăr gol în dimineața de Paște. Nu s-a descoperit încă nici o urmă de dovadă, în sursele literare, epigrafice sau arheologice, care să infirme acest adevăr".

Ce explicație s-ar putea da mormântului gol? Poate el fi explicat printr-o cauză naturală?

Pe baza covârșitoarelor dovezi istorice, creștinii cred că Isus a înviat în trup, în timp și spațiu, prin puterea supranaturală a lui Dumnezeu. Dificultățile credinței pot fi mari, dar problemele pe care le ridică necredința reprezintă dificultăți și mai mari. Situația de la mormânt de după înviere este semnificativă. Sigiliul roman fusese violat, ceea ce presupunea în mod automat pedepsirea cruntă a celor vinovați. Piatra cea mare a fost nu numai dată la o parte de la intrarea mormântului, dar chiar mutată în lături, ca și cum cineva ar fi ridicat-o și ar fi pus-o în altă parte. Unitatea de gardă a fugit. Iustinian, în Digest 49.16, enumeră 18 motive pentru care un soldat roman putea fi pedepsit cu moartea. Printre acestea se află și adormirea în post și părăsirea poziției de pază. Femeile au venit și au găsit mormântul gol; s-au speriat și s-au întors să ducă vestea aceasta apostolilor. Petru și Ioan au alergat la mormânt. Ioan a ajuns primul, dar n-a intrat. El s-a uitat doar înăuntru și a văzut fâșiile de pânză. Trupul lui Isus ieșise din ele, intrând într-o nouă existentă. Trebuie să recunoaștem că la vederea unei asemenea scene oricare din noi ar deveni credincios - cel puțin pentru un moment.

Teoriile avansate care încearcă să explice faptul învierii pe baza unor cauze naturale sunt foarte subrede; ele nu fac de fapt decât să întărească încrederea în adevărul învierii.

AU GREȘIT EI MORMÂNTUL?

O teorie propagată de Kirsop Lake presupune că femeile care au relatat dispariția trupului ar fi mers din greșeală la un alt mormânt. Dacă este așa, atunci ucenicii, care s-au dus să verifice spusele femeilor, ar fi trebuit să fi mers și ei la un mormânt greșit. Putem fi siguri însă că autoritățile evreiești care veniseră cu cererea ca o gardă romană să fie staționată la mormânt pentru a preveni furtul trupului, nu s-ar fi putut înșela cu privire la locul exact. Și cu atât mai puțin garda romană, care fusese postată acolo.

Dacă ar fi fost vorba de un alt mormânt, autoritățile evreiești n-ar fi pierdut nici o clipă pentru a scoate la iveală trupul din mormântul adevărat, eradicând astfel pentru totdeauna orice zvon cu privire la înviere.

O altă încercare de a explica mormântul gol pretinde că aparițiile lui Isus de după înviere au fost niște iluzii, fie halucinații. Această teorie vine în contradicție cu împrejurările istorice existente, cât și cu condiția mentală absolut normală dovedită de apostoli, fiind în același timp în total dezacord cu principiile psihologice care declanșează apariția unor asemenea manifestări. Unde se afla deci trupul lui Isus și de ce n-a putut el fi scos la iveală?

TEORIA LEȘINULUI

Formulată inițial de către Venturini cu câteva secole în urmă și citată adeseori în zilele noastre, teoria leșinului afirmă că Isus nu murise pe cruce, ci leșinase doar, datorită epuizării și pierderii de sânge. Cu toții îl credeau mort, dar după o vreme El și-a revenit și ucenicii au crezut că a fost vorba de o înviere. Scepticul David Frederich Strauss - care nu credea el însuși în înviere - a dat o lovitură capitală oricărei teorii care ar susține că Isus și-ar fi revenit doar dintr-un leșin: "Este cu neputință ca cineva care s-ar fi strecurat afară din mormânt, pe jumătate mort, târându-se slăbit și bolnav, având nevoie de îngrijire medicală, întărire și ajutor, să le poată crea atâtor oameni impresia de a fi fost învingătorul morții și al mormântului, prințul vieții - impresie ce avea să stea la baza misiunii

lor viitoare. O asemenea revenire între ei n-ar fi făcut decât să slăbească imaginea pe care și-o formaseră despre El în timpul vieții și a răstignirii Lui, aducându-le cel mult o slabă speranță, nicidecum însă în stare să le schimbe întristarea în entuziasm sau respectul în adorare”.

TEORIA FURTULUI

O altă teorie susține că trupul lui Cristos ar fi fost furat de către ucenici în timp ce soldații dormeau. Dezamăgirea și lașitatea ucenicilor reprezintă un argument greu de trecut, care exclude posibilitatea ca ei să fi devenit dintr-o dată atât de viteji, încât să înfrunte garda romană pentru a fura trupul lui Isus. În nici un caz, ei nu aveau dispoziția necesară pentru a întreprinde o asemenea acțiune.

J.N.D. Anderson, fost decan al Facultății de Drept de la Universitatea din Londra, președinte al Departamentului de Drept Oriental de la Colegiul de Studii Orientale și Africane și director al institutului de Studii Legale Avansate de la Universitatea din Londra, comentând cu privire la afirmația că ucenicii ar fi furat trupul lui Cristos, spunea: "Acest fapt ar fi în totală contradicție cu tot ceea ce cunoaștem în legătură cu ei: învățătura lor etică, calitatea morală a vieții lor, statornicia lor în suferințe și persecuții. Această ipoteză n-ar putea explica transformarea lor dramatică din niște dezertori demoralizați și descurajați în niște martori pe care nici o opoziție din lume nu a fost în stare să-i intimideze”.

Teoria cum că autoritățile evreiești sau romane ar fi mutat trupul lui Cristos din mormânt, nu reprezintă o explicație cu nimic mai rezonabilă pentru mormântul gol decât ideea că ucenicii l-ar fi furat. Dacă autoritățile ar fi avut trupul în posesia lor sau ar fi știut unde se afla, de ce, atunci când ucenicii predicau învierea în Ierusalim, n-au venit să spună că ei îi luaseră trupul? Dacă ar fi știut unde se afla, de ce n-ar fi făcut ei acest lucru cunoscut? De ce n-ar fi scos trupul la iveală, așezându-l într-un car și plimbându-l pe străzile Ierusalimului? O asemenea acțiune ar fi distrus creștinismul cu siguranță.

Dr. John Warwick Montgomery comentează: "Este mai presus de limitele credibilului să gândim că primii creștini ar fi putut inventa o asemenea poveste, pe care s-o răspândească apoi printre cei care ar fi putut s-o infirme cu atâta ușurință, scoțând la iveală trupul lui Isus”.

DOVEZI ÎN FAVOAREA ÎNVIERII

Profesorul Thomas Arnold, autor al faimoasei lucrări în trei volume asupra istoriei Romei, și candidat pentru postul de profesor la catedra de istorie modernă de la Oxford, era familiarizat cu aprecierea valorii mărturiilor în determinarea faptelor istorice. El a declarat: "Ani la rând am studiat istoriile altor timpuri, am examinat și cântărit dovezile celor care au scris cu privire la ele, și pot afirma că nu cunosc nici un alt fapt din istoria omenirii care să fie sprijinit pe dovezi mai multe și mai variate, în stare să satisfacă pretențiile oricărui cercetător sincer, decât cel mai mare semn pe care Dumnezeu ni l-a dat prin moartea și învierea lui Cristos din morți”.

Învățatul englez Brooke Foss Westcott spunea: "Considerând toate dovezile împreună, nu este prea mult să afirmăm că nu există nici un alt eveniment în istorie care să fie susținut mai bine sau prin dovezi mai variate decât învierea lui Cristos din morți. Nimic, în afară de presupunerea prealabilă a faptului că ea n-ar fi putut avea loc, n-ar putea sugera ideea vreunei deficiențe în demonstrarea ei”.

Dr. Simon Greenleaf a fost una din cele mai luminate minți în materie de drept din Statele Unite. El a deținut celebrul titlu de profesor Royall de drept la Universitatea Harvard, fiind succesorul judecătorului Joseph Story, ca profesor decan în drept la această universitate. H.W.H. Knotts, în *Dictionary of American Biography*, spune cu privire la el: "Ridicarea școlii de drept de la Harvard la poziția ei eminentă între școlile de drept din Statele Unite, se datorează eforturilor lui Story și

Greenleaf". Pe când era profesor de drept la Harvard, Greenleaf a scris un volum în care examina valoarea legală a mărturiei apostolilor cu privire la învierea lui Cristos. El observa că ar fi fost cu neputință ca ucenicii "să fi persistat în afirmarea adevărilor pe care le relatau, dacă Isus n-ar fi înviat cu adevărat din morți și dacă ei n-ar fi cunoscut cu certitudine acest fapt, la fel ca pe oricare altul". Greenleaf concluzionează că învierea lui Cristos a fost unul din cele mai bine dovedite evenimente din istorie, conform cu principiile dovezilor legale administrate la curțile de justiție.

Un alt avocat, Frank Morison, s-a ridicat să combată dovezile privitoare la înviere. El considera că viața lui Isus fusese una dintre cele mai frumoase vieți care au fost trăite vreodată, dar că învierea nu era decât un mit pe care cineva se găsisse să-l adauge la povestea vieții Lui. El a plănuit să scrie o carte despre ultimele zile din viața lui Isus, care, desigur, avea să lase la o parte povestea învierii. El considera că dintr-o abordare rațională și inteligentă a vieții și activității lui Isus, învierea trebuia eliminată total. Totuși, în timpul cercetării faptelor de pe poziția sa de cunoscător în materie de drept, el a fost nevoit să-și schimbe părerile. Până la urmă, el a ajuns să scrie faimoasa lucrare *Who Moved the Stone?* (Cine a mutat piatra?). Primul capitol al acestei carti se intitulează *The Book That Refused to be Written* (Cartea care a refuzat să fie scrisă), iar restul ei se ocupă în mod serios cu tratarea dovezilor în favoarea învierii lui Cristos.

George Eldon Ladd concluzionează: "Singura explicație rațională a acestor fapte istorice este aceea că Dumnezeu L-a înviat pe Isus în trup". Creștinii din zilele noastre pot avea deplină siguranță - la fel ca și primii creștini - că credința lor se întemeiază nu pe vreun mit sau vreo legendă, ci pe faptul istoric întemeiat al învierii lui Cristos și pe mormântul gol.

Cel mai important lucru însă este acela că fiecare creștin poate experimenta puterea învierii lui Cristos în propria lui viață, înainteze toate, el poate ști că păcatele lui sunt iertate. În al doilea rând, el poate fi sigur pe viața eternă și pe învierea lui însuși din mormânt. În al treilea rând, el poate fi eliberat de viața goală și lipsită de sens și transformat într-o făptură nouă în Isus Cristos.

Care este decizia ta? Ce părere ai tu cu privire la mormântul gol? Examinând argumentele din perspectivă juridică, Lordul Darling, fost Președinte al Curții de Justiție a Angliei, a tras concluzia că "există o varietate atât de mare de dovezi factuale și circumstanțiale, încât nici o curte de jurați din lume n-ar putea evita verdictul care se impune: învierea lui Cristos este un fapt real".

CAPITOLUL 9

AȘ VREA SĂ-L CUNOSC PE ADEVĂRATUL MESIA

Isus a dispus de nenumărate scrisori de acreditare care i-au susținut pretenția de a fi Mesia, Fiul lui Dumnezeu. În acest capitol ne vom ocupa de una din cele mai profunde dintre ele, adesea trecută cu vederea: împlinirea în viața Lui a profețiilor mesianice.

Isus s-a referit în nenumărate rânduri la profețiile Vechiului Testament pentru a dovedi că El era Mesia. În Galateni 4:4, Pavel scrie: "Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său născut din femeie, născut sub Lege". Luca se referă la această profeție împlinită în Isus Cristos: "Și a început de la Moise și de la toți proorocii și le-a tâlcuit în toate Scripturile ce era cu privire la El" (Luca 24:27). Isus le-a zis: "Iată ce vă spuneam când eram încă cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în legea lui Moise, în prooroci și în Psalmi" (v.44). Mai devreme, El le spusese iudeilor: "Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine" (Ioan 5:46), și de asemenea "Avram s-a bucurat că a văzut ziua Mea" (Ioan 8:56). Apostolii și scriitorii Noului Testament, au făcut apel în mod constant la profețiile împlinite pentru a dovedi adevărul pretențiilor lui Isus de a fi fost Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul, Mesia. "Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Săi; că Cristosul Său va pătimi" (Faptele Apostolilor 3:18). "Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de sabat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind că Cristosul trebuie să pătimească și să învieze din morți. Și acest Isus, pe care vi-L vestesc eu, zicea el, este Cristosul". (Faptele Apostolilor 17:2-3). "V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu, că Cristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi (cu alte cuvinte moartea lui Cristos fusese profețită în Vechiul Testament), că a fost îngropat și a înviat a treia zi după Scripturi" (1 Corinteni 15:3-4).

Vechiul Testament conține 60 de profeții mesianice majore și aproximativ 270 de ramificații ale lor, care s-au împlinit toate într-o singură persoană - Isus Cristos. Ar fi interesant să analizăm conținutul acestor profeții, ca trăsături specifice ale persoanei tui Cristos.

Poate nu v-ați gândit niciodată cât de importante sunt detaliile legate de numele și adresa unei persoane, și totuși, aceste detalii ne diferențiază pe fiecare de toți ceilalți oameni care trăiesc pe această planetă.

O ADRESĂ ÎN ISTORIE

În detalii și mai exacte, Dumnezeu a scris o "adresă" în istorie, pentru a-L evidenția pe Fiul Său, Mesia, Salvatorul omenirii, între toți ceilalți oameni care au trăit vreodată în istorie - în trecut, prezent sau viitor. Particularitățile acestei "adrese" pot fi găsite în Vechiul Testament - un document scris în decursul unei perioade de 1000 de ani, care conține peste 300 de referințe cu privire la venirea Sa. Pe baza calculului probabilităților se poate dovedi că șansa ca numai 48 dintre aceste profeții să se fi împlinit într-o persoană anume, ar fi de 1/10 Exp 157.

Șansa de a putea găsi o altă persoană care să îplinească toate aceste descrieri este redusă și mai mult de faptul că toate aceste profeții cu privire la Mesia au fost făcute cu cel puțin 400 de ani înainte de venirea Sa. Unii ar putea să obiecteze că aceste profeții ar fi fost scrise după vremea în care a trăit Cristos și concepute în așa fel încât să coincidă cu evenimentele din viața Lui. Această pretenție ar putea părea plauzibilă până când ne dăm seama că Septuaginta (traducerea grecească a Vechiului Testament ebraic) exista deja în jurul anului 150 - 200 î.Cr. Această traducere dovedește că a trebuit să existe un interval de timp de cel puțin 200 de ani între scrierea profețiilor și împlinirea lor în Cristos.

Cu siguranță că Dumnezeu a scris o "referința" pe care numai Mesia ar fi putut s-o îplinească. Au

existat aproximativ 40 de alte pretenții din partea unor persoane de a fi fost Mesia. Numai Unul însă - Isus Cristos - a făcut apel la profețiile împlinite în viața Lui, pentru a-Și susține această pretenție; și numai scrisorile Lui de acreditare pot dovedi valabilitatea acestei pretenții.

Care au fost câteva dintre aceste detalii? Care au fost evenimentele care trebuiau să preceadă și să însoțească apariția Fiului lui Dumnezeu?

Pentru început, trebuie să ne întoarcem la Geneza 3:15. Aici găsim înregistrată prima profeție mesianică. În toată Scriptura, numai un singur bărbat a fost "născut din sămânța femeii" - toți ceilalți oameni fiind născuți din sămânța bărbatului. Găsim aici pe unul care avea să vină în lume și să zădărnicească lucrările satanei ("acesta îi va zdrobi capul"). În Geneza 9 și 10 Dumnezeu vine cu detalii suplimentare cu privire la această persoană. Noe a avut trei fii: Sem, Iafet și Ham. Toate națiunile pământului din zilele noastre se trag din acești trei bărbați. Dumnezeu a eliminat 2/3 din ei când a hotărât că Mesia avea să vină din spița lui Sem.

Apoi, pe măsură ce înaintăm spre anul 2000 î.Cr., îl vedem pe Dumnezeu chemându-l pe Avram din Ur, Caldeea. Cu Avram, Dumnezeu devine mai specific, afirmând că Mesia va fi unul din descendenții lui. Toate familiile pământului aveau să fie binecuvântate în Avram. Când Avram a avut doi fii: Isaac și Ismael, mulți dintre descendenții lui au fost eliminați, atunci când Dumnezeu l-a ales pe cel de-al doilea fiu, Isaac.

Isaac a avut doi fii: pe Iacov și pe Esau. Dumnezeu a ales spița lui Iacov. Iacov a avut 12 fii, din care s-au format cele 12 seminții ale lui Israel. Dumnezeu a pus de-o parte seminția lui Iuda, din care avea să vină Mesia, eliminând astfel 11/12 din semințiile lui Israel. Dintre toate familiile provenite din Iuda, casa lui Isai a reprezentat alegerea divină. Putem observa deja probabilitatea conturându-se.

Isai a avut 8 fii; în 2 Samuel 7:12-16 și Ieremia 23:5 Dumnezeu elimină 7/8 din familia lui. Citim că omul ales de Dumnezeu va fi nu numai sămânța femeii din spița lui Sem, din neamul evreilor, din seminția lui Isaac, din casa lui Iacov, din seminția lui Iuda, ci și că El avea să vină din casa lui David.

O profeție datând din anul 1012 î.Cr. prezice de asemenea că mâinile și picioarele acestui om vor fi străpunse (adică el avea să fie răstignit). Această descriere a fost făcută cu 800 de ani înainte de răstignirea lui Cristos și transformată în fapt de către cuceritorii romani.

Isaia 7:14 adaugă că el va fi născut dintr-o fecioară: o naștere naturală în urma unei concepții supranaturale. Un criteriu care se situează deasupra planificării și posibilității umane de control. Câteva profeții înregistrate în Isaia și în Psalmi descriu climatul social în care avea să apară și reacția pe care acest om al lui Dumnezeu o va produce: propriul său neam, neamul evreilor, îl va respinge, iar neamurile vor crede în El. El urma să aibă un premergător (Isaia 40:3, Maleahi 3:1), o voce în pustie, care va pregăti calea înaintea Domnului - un Ioan Botezătorul.

CEI TRIZECI DE ARGINT

Mai observați încă șapte detalii ale profețiilor care îngustează și mai mult sfera de probabilitate a împlinirii lor. Dumnezeu arată aici că Mesia (i) va fi vândut (ii) de către un prieten (iii) pentru treizeci de monede (iv) de argint și că (v) acești bani vor fi aruncați (vi) pe podeaua Templului (vii) și folosiți pentru cumpărarea țarinei olarului.

În Mica 5:2 Dumnezeu elimină toate orașele lumii, alegând Betleemul, o cetate cu mai puțin de 1000 de locuitori, ca loc în care avea să se nască Mesia. Apoi, printr-o serie de alte profeții,

Dumnezeu precizează perioada în care Mesia urma să apară. De exemplu: Maleahi 3:1 și alte patru texte din Vechiul Testament menționează că Mesia trebuia să vină pe când templul din Ierusalim se afla încă în picioare. Acest fapt este deosebit de semnificativ când ne dăm seama că templul a fost distrus în anul 70 d.Cr. și n-a mai fost reconstruit de atunci niciodată. Aceste detalii precise: locul, timpul, felul nașterii, reacția contemporanilor, trădarea, felul morții, sunt numai câteva din sutele de detalii care compun "adresa" pentru identificarea Fiului lui Dumnezeu, Mesia, Mântuitorul omenirii.

OBIECȚIE: ÎMPLINIREA PROFETIILOR A FOST PURĂ ÎNTÂMPLARE

"Ei bine, s-ar putea arăta că unele dintre aceste profeții s-au împlinit în viața lui Kennedy, a lui King, sau a lui Nasser" - va replica un critic.

Da, s-ar putea găsi probabil una sau două profeții care să se fi împlinit în viețile altor oameni care au trăit în istorie, dar nu toate cele 60 de profeții majore și cele 270 de ramificații ale lor. De fapt, dacă cineva ar putea găsi un om, în afară de Isus, fie mort, fie viu, care ar împlini numai jumătate din prezicerile referitoare la Mesia menționate în cartea lui Fred John Meldau intitulată *Messiah in Both Testaments* (Mesia în cele două Testamente), compania de presă *Christian Victory* din Denver ar fi gata să acorde ca recompensă un premiu de 1000 de dolari.

H. Harold Hartzler de la Afiliația Științifică Americană, în prefața cărții lui Peter W. Stoner, scrie: "Manuscrisul cărții *Science Speaks* a fost revizuit cu grijă de către un comitet format din membrii ai Asociației Științifice Americane și de către consiliul executiv al acestui grup, conținutul ei fiind declarat corect în ce privește materialul științific prezentat. Analizele matematice incluse sunt bazate pe principii corecte ale teoriei probabilităților, pe care profesorul Stoner le-a aplicat în mod corespunzător și convingător".

Următoarele cifre de probabilitate care au fost extrase din această carte vin să demonstreze că orice coincidență în împlinirea profețiilor este exclusă, conform principiilor științei probabilităților. Stoner spune că, folosind știința modernă a probabilităților în studiul a opt dintre profeții, "aflăm că șansa ca un om care a trăit până în timpurile prezente să fi împlinit toate aceste opt profeții este de $1/10 \text{ Exp } 17$ ". Aceasta ar reprezenta $1/100.000.000.000.000.000$. Pentru a ne ajuta să ne imaginăm această cifră infimă de probabilitate, Stoner ilustrează astfel: presupunând că am lua $10 \text{ Exp } 17$ monede de argint și le-am împrăști pe suprafața statului Texas, ele ar acoperi întreaga suprafață cu un strat în grosime de 60 cm. Să presupunem că am marca una din aceste monede, și apoi am amesteca-o printre celelalte; apoi am lega pe cineva la ochi și i-am cere să meargă încotro va voi și să găsească moneda marcată. Ce șanse ar avea acest om de a găsi moneda cu pricina? Aceeași șansă pe care ar fi avut-o profeții, ca scriind aceste opt preziceri, ele să se fi împlinit toate în viața unuia dintre oamenii care au trăit din zilele lor și până astăzi, presupunând că ei le-ar fi scris din înțelepciunea lor proprie.

"Acum, aceste preziceri au fost scrise fie din inspirație divină, fie profeții au scris ceea ce considerau ei că avea să se întâmple. În acest caz, profeții aveau doar o șansă din $10 \text{ Exp } 17$ ca spusele lor să se îplinească în viața unei persoane - și totuși, ele s-au împlinit toate în Cristos.

Cu alte cuvinte, împlinirea acestor profeții demonstrează că Dumnezeu a inspirat scrierea lor cu o precizie colosală, căreia i-a lipsit doar o șansă din $10 \text{ Exp } 17$ pentru a fi absolută".

O ALTĂ OBIECȚIE

O altă obiecție care se aduce adesea este aceea că Isus ar fi împlinit aceste profeții în mod deliberat.

Această obiecție pare plauzibilă până când ajungem să ne dăm seama că multe dintre detaliile privitoare la venirea Lui au fost cu totul deasupra oricărei posibilități umane de control. De exemplu, locul nașterii. Vi l-ați putea imagina pe copilășul Isus, aflat încă în pântecul Mariei, călare pe măgăruș, zicând: "Mamă, mă tem că nu vom ajunge la timp..." Când Irod i-a întrebat pe marii preoți și pe cărturari "Unde trebuie să Se nască Cristosul?" ei i-au răspuns: „În Betleemul din Iudeea, căci așa a fost scris în profeți" (Matei 2:5). Momentul istoric al venirii Lui, felul nașterii, trădarea Lui de către un prieten și prețul acestei trădări, felul morții, reacția trecătorilor, batjocura și tragerea la sorți pentru cămașa Lui, etc - jumătate din profeții, ar fi fost cu neputință de împlinit în mod deliberat. Isus n-ar fi putut "aranja" să fie născut din sămânța femeii, din seminția lui Sem, ca urmaș al lui Avram, și așa mai departe. Nu este de mirare deci că Isus și apostolii au făcut apel la profețiile împlinite pentru a dovedi validitatea pretențiilor Sale.

De ce s-a complicat Dumnezeu oare cu toate aceste detalii? Eu cred că planul Lui a fost ca Isus Cristos să aibă toate scrisorile de acreditare necesare atunci când a intrat în această lume. Totuși, cel mai extraordinar lucru în legătură cu Isus Cristos este acela că El a venit să transforme viețile oamenilor. Numai El a împlinit toate profețiile Vechiului Testament care descriu venirea Lui și numai El a împlinit cea mai mare profeție dintre toate, cu privire la cei care aveau să-L primească, adică cei ce vor crede în El - promisiunea unei vieți noi: "Va voi da o inimă nouă și voi pune în voi un Duh nou... Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi".

CAPITOLUL 10

NU MAI EXISTĂ NICI O ALTĂ CALE?

De curând, un absolvent al Universității Statului Texas mi s-a adresat cu întrebarea: "De ce este Isus singura cale spre o relație cu Dumnezeu?" Cu puțin înainte, în cuvântarea mea, arătasem că Isus a pretins a fi singura cale spre Dumnezeu, că mărturiile Scripturii și ale apostolilor sunt vrednice de crezare, și că există suficiente dovezi care să susțină credința în Isus Cristos ca Mântuitor și Domn. Și totuși, întrebarea lui suna: "De ce Isus? Nu mai există nici o altă cale spre o relație cu Dumnezeu? Cum stau lucrurile cu Buda sau cu Mahomed? Nu este de ajuns să trăiești o viață morală? Dacă Dumnezeu este atât de iubitor, atunci El va trebui să-i accepte pe toți oamenii așa cum sunt".

Un om de afaceri îmi spunea: „Într-adevăr, mi-ați dovedit că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu; dar nu mai există și alte căi spre o relație personală cu Dumnezeu, în afară de Isus?"

Comentariile de mai sus exprimă felul de gândire al multor oameni din zilele noastre cu privire la întrebarea: De ce este nevoie să ne încredem în Isus ca Salvator și Domn pentru a avea o relație personală cu Dumnezeu și a experimenta iertarea păcatelor? I-am răspuns acestui tânăr, spunându-i că foarte mulți oameni nu înțeleg natura lui Dumnezeu. De obicei întrebarea lor este: "Cum poate un Dumnezeu iubitor să îngăduie ca un om păcătos să meargă în iad?" Dar eu aș întreba mai degrabă: "Cum ar putea un Dumnezeu drept, sfânt și neprihănit, să permită unui păcătos să stea în prezența Sa?" O falsă înțelegere a naturii și caracterului lui Dumnezeu a fost cauza care a determinat apariția atât de multor probleme teologice și etice. Cei mai mulți dintre oameni cred că Dumnezeu este un Dumnezeu iubitor, și se opresc la acest punct. Dumnezeu nu este însă numai un Dumnezeu al dragostei, ci El este în același timp neprihănit, drept și sfânt.

Noi îl cunoaștem pe Dumnezeu prin intermediul atributelor Lui. Un atribut nu este o parte din Dumnezeu. Obişnuim și eu să gândesc că dacă aș lua toate atributele lui Dumnezeu - sfințenie, dragoste, dreptate, neprihănire - și le-aș aduna la un loc, suma lor ar fi egală cu Dumnezeu. Ei bine, lucrurile nu stau tocmai așa. Un atribut nu este o parte din Dumnezeu, ci un adevăr în legătură cu El. De exemplu, când spunem că Dumnezeu este dragoste, prin aceasta nu înțelegem că o parte din Dumnezeu este dragoste, ci că dragostea este o caracteristică a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu iubește, El nu face altceva decât să fie El însuși.

Există o problemă care s-a dezvoltat ca rezultat al căderii omului în păcat. În eternitate, Dumnezeu a hotărât să-l creeze pe om. Eu cred, conform Scripturii, că Dumnezeu l-a creat pe om cu scopul de a-și împărtăși cu el dragostea și slava. Dar când Adam și Eva s-au răzvrătit și au pornit pe drumul lor propriu, păcatul a intrat în rasa umană. La acel punct, oamenii au devenit păcătoși, sau despărțiți de Dumnezeu.

Dilema în care se afla Dumnezeu era că El îl crease pe om cu scopul de a-și împărtăși slava cu el, și acum acesta nesocotise sfatul și porunca Lui, alegând să păcătuiască. În dragostea Lui, Dumnezeu a căutat o cale de salvare. Dar fiindcă El nu este numai un Dumnezeu al dragostei, ci și un Dumnezeu sfânt, drept și neprihănit, natura Lui însuși îl determina să-l pedepsească pe păcătos. Biblia ne spune că "plata păcatului este moartea". Am putea spune deci că Dumnezeu se afla într-o dilemă.

În sânul dumnezeirii - Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - s-a luat o decizie. Isus, Fiul lui Dumnezeu, avea să ia trup de om. El avea să devină Dumnezeu-Om. Acest lucru este descris în primul capitol din Evanghelia lui Ioan, unde ni se spune: "Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi". De asemenea, în Filipeni 2, Pavel scrie că Cristos Isus S-a dezbrăcat de Sine Însuși și a luat chip de om.

Isus a fost Dumnezeu-Om. El a fost în același timp 100% om și 100% Dumnezeu. De bună voie, El a trăit o viață fără păcat, ascultând pe deplin de voia Tatălui Său. Declarația Scripturii cum că "plata păcatului este moartea" nu i s-a aplicat lui Cristos. Fiind nu numai un om mărginit, ci și Dumnezeu infinit, El a avut capacitatea infinită de a lua asupra Sa păcatele întregii omeniri. În urmă cu aproape 2000 de ani, când a murit pe cruce, Dumnezeu sfânt, drept și neprihănit și-a turnat toată mânia asupra Fiului Său. Când Isus a strigat: "S-a sfârșit!", natura neprihănită a lui Dumnezeu a fost deplin satisfăcută. Se poate spune că din acel moment Dumnezeu era din nou "liber" să trateze omenirea cu dragoste, fără a mai fi nevoit să-l distrugă pe păcătos, deoarece prin moartea lui Isus pe cruce, natura Lui neprihănită a fost deplin satisfăcută.

Adeseori îi întreb pe oamenii cu care stau de vorbă: "Pentru cine a murit Isus?" Și ei îmi răspund: "Pentru mine" sau "pentru întreaga lume". Apoi eu continui: "Și pentru cine încă?" și ei îmi răspund: "Nu știu" l-a care eu le spun: "El a murit și pentru Dumnezeu Tatăl". Vedeți deci cum se pune problema? Cristos nu a murit numai pentru noi, ci și pentru Tatăl. Acest lucru este descris în Romani 3:25, unde Pavel vorbește despre jertfa de ispășire. În esență, această jertfă de ispășire însemnează satisfacerea unei cerințe. Când a murit pe cruce, Isus a murit nu numai pentru noi, ci și pentru a satisface cerințele sfințeniei și dreptății caracteristice naturii lui Dumnezeu.

Un incident petrecut cu câțiva ani în urmă în California mi-a lămurit ceea ce a făcut Isus pe cruce pentru a rezolva problema pe care Dumnezeu o avea în ce privește omenirea păcătoasă. O tânără fusese reținută de poliție pentru depășirea vitezei legale de circulație. A fost adusă în fața judecătorului și i s-a aplicat o amendă. Judecătorul a citit acuzația și a întrebat-o: "Ești sau nu ești vinovată?" Tânără a răspuns: "Sunt vinovată". Judecătorul a pronunțat sentința. O amendă de 100 de dolari sau 10 zile de arest. Atunci s-a întâmplat un lucru nemaipomenit în analele judiciare: judecătorul s-a ridicat, și-a scos roba, a înaintat în fața curții, și-a scos portofelul din buzunar și a plătit amenda. Care este explicația? Judecătorul era tatăl fetei. El își iubea fiica, dar în același timp era judecător. Fiica lui încălcase legea, și el nu putea să-i spună pur și simplu: "Pentru că te iubesc, te iert. Poți pleca". Dacă ar fi procedat astfel, el ar fi fost un judecător nedrept. El trebuia să respecte legea. Dar fiindcă își iubea fiica, dragostea lui față de ea l-a făcut să-și scoată roba de judecător, să vină și să o reprezinte în calitate de tată, plătindu-i datoria.

Ilustrația descrie într-o oarecare măsură ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi în Isus Cristos. Noi am păcătuit. Biblia spune: "Plata păcatului este moartea". Oricât de mult ne-ar fi iubit, Dumnezeu trebuia să rostească sentința de MOARTE, fiind un Dumnezeu drept. Și totuși, deoarece ne-a iubit atât de mult, El a fost gata să se coboare de pe tronul Lui, luând trup de om în Isus Cristos și să plătească prețul răscumpărării noastre, care a însemnat moartea Fiului Său pe cruce.

La acest punct, mulți oameni pun întrebarea: "De ce nu ne-a iertat El pur și simplu?" Un director al unei mari întreprinderi mi-a spus odată: "Angajații mei produc adesea stricăciuni și eu le trec cu vederea. Vreți să spuneți că Dumnezeu n-ar putea face la fel?" Oamenii uită însă faptul că oriunde există iertare, este și un preț de plătit. De exemplu, să spunem că fiica mea sparge o lampă din casă. Eu sunt un tată iubitor și iertător, așa încât o iau pe genunchi, o îmbrățișez, și-i spun: "Nu mai plânge, draga mea. Tata te iubește și te iartă". Acum, de obicei oamenii cu care stau de vorbă vor spune: "Ei bine, așa trebuia să facă și Dumnezeu". Să nu uităm însă că lampa spartă trebuie înlocuită. Cine plătește lampa nouă? Ei bine, eu. Există întotdeauna un preț al iertării. De pildă, dacă cineva te insultă în public și tu îi spui apoi cu înțelegere: "Te-am iertat", cine suportă prețul insultei?

Aceasta este ceea ce a făcut și Dumnezeu. El i-a spus omului: "Ești iertat". Dar a plătit El însuși prețul acestei iertări prin moartea Sa pe cruce.

CAPITOLUL 11

EL A SCHIMBAT VIAȚA MEA

Isus Cristos este viu. Faptul că mă aflu în viață și că desfășor activitatea pe care o desfășor este o dovadă vie a faptului că Isus Cristos a înviat din morți.

Thomas Aquinas scria: "Există în fiecare suflet o sete după fericire și împlinire". Ca adolescent am dorit să fiu fericit -și acesta nu este un lucru rău. Voiam să fiu unul dintre cei mai fericiți oameni din lume. Doream de asemenea un sens în viață. Voiam răspunsuri la întrebările mele: "Cine sunt eu?" "De ce mă aflu aici?" "Unde mă voi duce după moarte?"

Mai mult decât atât, doream libertatea. Voiam să fiu ființa cea mai liberă de pe pământ. Pentru mine, libertate nu înseamnă a merge și a face ceea ce vrei. Oricine poate face acest lucru, și nenumărați oameni o și fac. Adevărata libertate însă înseamnă a avea tăria să faci ceea ce știi că ești dator să faci. Cei mai mulți oameni știu ce anume ar trebui să facă, dar nu au puterea necesară. Aceștia sunt adevărații încătușați.

Astfel, am început să caut răspunsuri. Se părea că fiecare om are un anume fel de religie, așa că am început și eu să fac ceea ce-i vedeam pe alții făcând; am început prin a merge la biserică. Se pare însă că nu găsisem biserica cea mai bună. Unii vor înțelege ce vreau să spun: mă simțeam mai mizerabil în biserică decât afară. Mergeam dimineața, după-masa și seara...

Fiind din totdeauna o ființă foarte practică, atunci când un lucru nu merge, îl fac bucăți. Așa că am rupt-o cu religia. Tot ceea ce ea mi-a oferit au fost 35 de cenți pe care i-am luat din greșeală în timpul unei colecte, ca rest de la cei 25 de cenți pe care-i donasem. Și cam atât este tot ceea ce mulți oameni câștiga din toată religia lor.

Am început să mă întreb dacă prestigiul ar putea fi soluția. Faptul de a fi un conducător, de a găsi o cauză căruia să i te dăruiești și să ajungi astfel "vestit" - asta trebuia să fie! La prima universitate la care am studiat, studenții cu funcții înalte se bucurau de tot felul de privilegii.

Astfel, am început să mă zbat pentru funcția de președinte de an, și am ajuns să fiu ales. Era interesant să fii cunoscut de către toți studenții din școală; toți mă salutau respectuos: "Salut Josh!" Eu hotărâam în ce fel aveau să fie folosite fondurile studentești și cine aveau să fie vorbitorii pe care îi invitam pentru diferitele prelegeri. Era grozav! Dar, ca orice alt lucru pe care-l încercasem, a început și acesta să se învechească. De obicei mă trezeam luna dimineața cu dureri de cap din cauza nopții precedente; și atitudinea mea era: "Ei bine, încă o săptămână de alergare" - și mă străduiam să răzbesc de luna până sâmbăta... Fericirea mea gravita în jurul a două seri din săptămână: sâmbăta și duminica; și apoi cercul vicios se relua din nou.

Totuși, am reușit să-i înșel pe toți cei din jur. Ei mă socoteau cel mai norocos și fericit băiat din lume. În timpul campaniei de alegeri circula printre studenți fraza: "Josh - voioșia întruchipată!" Mă distram mai bine ca oricine pe banii studenților, fără ca ei să-și dea seama că fericirea mea nu era cu nimic mai grozavă decât a lor. Ea depindea de circumstanțe: când lucrurile îmi mergeau bine, mă simțeam mulțumit. Când treburile mergeau prost, eram nefericit. Eram ca o barcă pe valurile mării, purtată încoace și încolo de vântul circumstanțelor. Există un termen biblic care descrie acest gen de viață: iad. Nu aflasem însă pe nimeni care să trăiască un alt fel de viață, și nu știam cine mi-ar fi putut spune cum să trăiesc altfel, sau cum să-mi schimb viața. Toți îmi spuneau ce ar trebui să fac, dar nimeni nu-mi asigura puterea s-o fac. Am început să fiu nemulțumit, frustrat.

Îmi dădeam seama că puțini dintre studenții pe care-i cunoșteam erau mai sinceri decât mine în căutarea și încercarea lor de a afla un sens în viață. Cu timpul, am început să observ un grup de

studenți - vreo opt - a căror viață părea să aibă ceva deosebit. Ei păreau să știe ce cred și de ce anume. Mi-a plăcut întotdeauna să mă aflu în preajma unor asemenea oameni. Nu contează dacă ei sunt sau nu de acord cu mine. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei are opinii total diferite de ale mele în unele privințe; dar ceea ce am admirat din totdeauna au fost oamenii cu convingeri ferme. (N-am întâlnit încă prea mulți, dar îi admir pe toți aceia pe care-i cunosc). Iată de ce, uneori mă simt mai bine printre niște lideri radicali decât în preajma unora dintre creștini. Căci unii creștini pe care i-am întâlnit sunt atât de șterși, încât mă întreb dacă 50% din ei nu joacă doar teatru... Dar oamenii din acest grup păreau să știe încotro merg. Și acest lucru este cu totul neobișnuit printre studenți.

Acești tineri pe care începusem să-i remarc, nu numai că vorbeau despre dragoste, dar se și angajau.

Păreau să se învârtă deasupra circumstanțelor vieții de studenți. Toți ceilalți păreau copleșiți de multitudinea de activități. Un lucru pe care l-am observat însă a fost că ei păreau a radia o împlinire și un echilibru care nu erau tulburate de circumstanțe. Se părea că posedau o sursă internă de bucurie continuă. Erau remarcabili: aveau ceva ce mie îmi lipsea.

Și, ca de obicei, când cineva are ceva ce tu nu ai, aceasta te face să râvnești și tu la acel lucru... De aceea este atât de periculos să-ți lași bicicleta fără lacăt în fața căminului... (Dacă educația ar fi într-adevăr soluția tuturor problemelor, universitățile ar trebui să fie locurile cele mai "sfinte" din întreaga lume...)

Astfel, m-am hotărât să mi-i câștig pe acești tineri ciudați de prieteni... Două săptămâni mai târziu, ne aflam cu toții la o cafea, într-o cofetărie...

Conversația a început să se dezvolte în jurul subiectului: Dumnezeu. Și așa cum se întâmplă, dacă ești nesigur pe tine, vei căuta să respingi pe loc orice argumente atunci când este vorba de religie sau de Dumnezeu. De aceea fiecare universitate sau comunitate are câte unul cu gura mare, spunând: "O, creștinismul! Ha, ha, ha!... Așa ceva este pentru cei slabi - dar nu pentru un intelectual". (Și, de obicei, cu cât gura este mai mare, cu atât ea denotă un gol lăuntric mai mare...)

Și pentru că gândul nu-mi dădea pace, am privit drept în fața mea, la una din fete - o fată foarte "bine" (obișnuisem să cred că toți creștinii arătau la fel - șterși, neinteresanți). Și aplecându-mă cu emfază pe speteaza scaunului pentru a nu crea impresia că eram prea preocupat, am întrebat: "Ce anume vă face pe voi atât de diferiți? Care este cauza?"

Fata aceea părea să aibă o convingere foarte puternică. Ea mă privi direct în ochi fără să zâmbească și rosti două cuvinte pe care nu le-aș fi socotit vreodată ca parte posibilă a unui răspuns la întrebările unui intelectual: "Isus Cristos!"

"Pentru numele lui Dumnezeu - i-am replicat - nu-mi veni te rog cu astfel de fraze... Sunt sătul până peste cap de religie, de biserică și de Biblie". Ea îmi răspunse pe același ton: "Tinere, eu n-am vorbit de vreo religie, ci de Isus Cristos".

Pentru prima dată cineva îmi făcea clar faptul că creștinismul nu era o "religie". Religiile sunt încercările oamenilor de a ajunge la Dumnezeu prin fapte bune. Creștinismul este Dumnezeu, coborându-Se la om prin Isus Cristos și oferindu-i acestuia o relație personală cu El însuși.

Se pare că în universități există mai mulți oameni cu o concepție greșită despre creștinism decât oriunde în lume. Recent, am întâlnit un profesor asistent care afirma la unul din seminariile pentru doctoranzi: "Toți cei ce merg la biserică sunt creștini". I-am replicat: "Faptul de a intra într-un garaj nu te face să devii o mașină". Nu există nici o legătură între a merge la biserică și a fi creștin. Creștin este omul care și-a pus încrederea în Cristos.

Noii mei prieteni m-au încurajat să examinez afirmațiile lui Isus Cristos și pretenția Lui de a fi Fiul lui Dumnezeu, spunându-mi că, luând trup de om, El a trăit printre oameni reali, a murit pe o cruce pentru păcatele omenirii, a fost îngropat și a treia zi a înviat din morți, fiind acum în stare să transforme viețile oamenilor din sec. al XX-lea.

Credeam că era vorba de o înșelăciune. De fapt eram convins că cei mai mulți creștini nu erau decât niște idioți. Întâlnisem deja câțiva. Obişnuisem să pândesc la orele de curs, așteptând ca vreun student creștin să-și exprime opinia, pentru a folosi ocazia ca să-i servesc o replică prin care să-l reduc la tăcere. Îmi imaginam că dacă un creștin ar fi avut vreo celulă activă în creierul lui, ar fi murit și aceea de plictiseală și singurătate... Era tot ceea ce știam cu privire la ei.

Dar oamenii aceștia îmi stârneau de-a dreptul interesul. În sfârșit, am acceptat provocarea lor, dar am făcut-o doar din mândrie, dorind să-i "pun la punct". Nu știam că la mijloc existau fapte. Nu știam că existau dovezi care puteau fi evaluate. În final, rațiunea m-a condus la concluzia că Isus Cristos trebuia să fie ceea ce a pretins a fi. De fapt, la baza primelor două cărți pe care le-am scris a stat încercarea mea de a combate creștinismul. Și cum nu am reușit, am sfârșit prin a deveni creștin.

Între timp au trecut 13 ani, în care m-am documentat în ce privește motivele pentru care această credință în Isus Cristos este întemeiată din punct de vedere intelectual.

Pe vremea aceea însă aveam o dificultate: mintea îmi spunea că toate aceste lucruri erau adevărate, dar voința mă trăgea în altă direcție. Am descoperit că faptul de a deveni creștin implica destul de multă renunțare, nefiind prea ușor pentru "Ego". Isus Cristos îmi solicita în mod direct voința de a crede. Dați-mi voie să-L citez: "Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și-Mi deschide, voi intra" (Apocalipsa 3:20). Nu-mi păsa dacă El umblase sau nu pe valuri, sau dacă transformase sau nu apa în vin. Problema mea era că nu doream pur și simplu ca cineva să-mi dirijeze viața. Căci nu-mi puteam imagina o cale mai sigură de a-mi ruina libertatea. Astfel, mintea îmi spunea că creștinismul era adevărat, dar voința mă trăgea în altă parte.

De fiecare dată când mă aflam în preajma acestor creștini entuziaști, conflictul meu se relua. Dacă te-ai aflat vreodată în preajma unor oameni fericiți atunci când tu însuși te simțeai mizerabil, vei înțelege la ce mă refer. Dar fericirea lor mă atrăgea, și mă trezeam îndreptându-mă spre clubul unde îi întâlneam de obicei. Ajunsesem la un punct când mergeam la culcare la ora 10 seara și nu reușeam să adorm până la 4 dimineața. Îmi dădeam seama că trebuia să-mi scot din minte aceste lucruri, înainte ca să-mi ies eu însumi din minți. (Fusesem întotdeauna un om cu o minte deschisă, dar nu atât de deschisă încât să-mi pierd creierii...)

Și pentru că eram un om cu o minte deschisă, la data de 19 decembrie 1959, la ora 20:30, în timpul celui de-al doilea an de studiu, am devenit creștin.

Unii mă vor întreba: "Ei bine, cum știi că acest lucru s-a întâmplat?" Iar eu le voi răspunde: "Uite cum: am fost de față. Și această decizie mi-a schimbat întreaga viață".

În acea seară m-am rugat și am spus patru lucruri care au făcut posibil începutul relației mele personale cu Cristosul cel înviat.

Mai întâi I-am spus: "Doamne Isuse, îți mulțumesc că ai murit pe cruce pentru mine". Apoi am continuat: „Îți mărturisesc toate lucrurile din viața mea care nu sunt pe placul Tău, și Te rog să mă înnoiești”. (Scriptura spune: "Dacă vor fi păcatele voastre roșii cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada".) În al treilea rând am spus: "Chiar acum, așa cum știu mai bine, îți deschid ușa inimii și a vieții mele, și mă încredințez Ție ca Mântuitor și Domn. Preia Tu controlul asupra vieții mele.

Schimbă-mi viața, fă-mă să fiu omul care m-ai creat Tu să fiu. „Și apoi, un alt lucru pe care l-am menționat a fost: „Îți mulțumesc, prin credință, că ai venit în viața mea”. Nu era o credință bazată pe ignoranță, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe mărturiile și relatările istorice care-l atestă autenticitatea.

Cu siguranță că i-ați auzit pe mulți oameni religioși vorbind despre "iluminarea" pe care au experimentat-o. Ei bine, după ce m-am rugat astfel, nimic deosebit nu s-a petrecut. Vreau să spun chiar nimic. Și nici chiar până astăzi nu pot spune că mi-ar fi crescut aripi. De fapt, după ce am luat acea decizie m-am simțit chiar mai rău. „În ce afacere te-ai mai vârât!" - îmi ziceam; și mă simțeam de parcă se sfârșise cu mine. (Unii încă mai cred că acest lucru s-a întâmplat...) Pot să vă spun doar un singur lucru: în următoarele 6-12 luni am ajuns să-mi dau seama că nu ajunsesem la capăt. Viața mea era schimbată.

Mă aflam într-o discuție cu șeful departamentului de istorie de la o universitate din vest, căruia i-am spus printre altele că Dumnezeu îmi transformase întreaga viață; la care el m-a întrerupt, zicând: "Domnule McDowell, hai să fim serioși. Doar nu vrei să-mi spui că Dumnezeu ți-a schimbat viața acum, în sec. al XX-lea? În ce privință?". După vreo 45 de minute, el m-a oprit, zicând: "O.K., ajunge".

Unul din aspectele pe care i le-am menționat a fost lipsa mea de pace. Trebuia să fiu mereu antrenat în câte ceva: mă vânturam de ici colo, și mintea îmi era asaltată de conflicte și frământări de tot felul. Când mă așezam, încercând să studiez sau să meditez, nu reușeam să mă adun. Dar la scurt timp după ce am luat acea decizie pentru Cristos, un fel de pace mentală a început să se dezvolte în mine. Nu mă înțelegeți însă greșit. Nu vorbesc aici despre dispariția conflictelor. Ceea ce am aflat în această relație cu Cristos n-a fost atât de mult absența conflictelor, cât puterea de a le face față. Și n-aș schimba aceasta cu nimic în lume.

Un alt domeniu în care am început să mă schimb a fost temperamentul. Obişnuisem să-mi pierd cumpătul chiar și numai dacă cineva se uita pieziș la mine. Mai păstrez încă urmele unei încăierări în care aproape că l-am omorât pe unul, în primul an de universitate. Temperamentul meu era în așa măsură o parte din mine însumi, încât nici n-am încercat în mod conștient să mă schimb. Ajunsesem la punctul de a-mi pierde cumpătul pur și simplu pentru a nu-l mai avea...

De atunci, în cei 20 de ani ce s-au scurs, nu m-am mai pierdut cu firea decât o singură dată. Și atunci când s-a întâmplat s-o fac am recuperat cam șase ani de liniște...

Exista un alt domeniu cu care nu mă puteam lăuda. Îl voi menționa aici însă, pentru că nenumărați oameni au nevoie de aceeași înnoire în viețile lor: eu am găsit sursa acestei înnoiri într-o relație personală cu Cristos cel înviat. Acest domeniu era acela al urii. Viața mea a fost plină de ură. Aceasta nu se manifesta în mod necesar în afară, dar mă măcina pe dinăuntru. Eram în conflict permanent cu oamenii, cu lucrurile și cu ideile... Și ca atâția alții, mă simțeam foarte nesigur pe mine. Ori de câte ori întâlneam o persoană ce avea vederi diferite de ale mele, aceasta îmi devenea dușman.

Dar a existat un om pe care l-am urât mai mult decât orice pe lume: tatăl meu. Îi uram burduhanul. Pentru mine el nu era decât bețivul satului. Aceia dintre voi care veniți de la sat și aveți un tată alcoolic, veți înțelege ceea ce vă voi spune... Toată lumea îl cunoștea. Colegii mei veneau la școală și începeau să facă glume pe seama lui. Ei nu se gândeau că acest lucru mă afecta, căci în aparență eram și eu ca unul din ei - râdeam, făcând haz. Dar înăuntru urlam de durere. Intram uneori în grajd și o găseam pe mama bătută atât de rău, încât nu se mai putea ridica, zăcând în gunoi, printre vaci. Când aveam prieteni în vizită îl luam pe tata, îl legam în hambar, și parcam mașina în fața intrării. Apoi le spuneam prietenilor că trebuise să plece undeva... Nu cred ca vreun om să fi urât pe

cineva mai mult decât l-am urât eu pe tata.

După ce am luat acea decizie pentru Cristos – poate la vreo 5 luni - dragostea lui Dumnezeu prin Isus Cristos care a intrat în ființa mea era atât de puternică, încât mi-a răsturnat toată acesta ură. Ea m-a făcut în stare să-mi privesc tatăl drept în ochi și să-i spun: "Tată, te iubesc!" - și să i-o spun din toată inima. După toate cele ce i le făcusem, acest lucru l-a șocat de-a dreptul.

După ce m-am transferat la o universitate privată, am avut un accident foarte serios de mașină. Am fost adus acasă cu gâtul în ghips. Nu voi uita niciodată cum tata a intrat în cameră și m-a întrebat: "Fiule, cum de poți să iubești un tată ca mine?" Iar eu i-am răspuns: "Tată, cu șase luni în urmă te detestam". Apoi i-am povestit cum am ajuns să-L cunosc pe Isus Cristos: "L-am primit în viața mea... Nu pot să-ți explic exact tot ce s-a petrecut, dar ca rezultat ai acestei relații am primit puterea să-i accept pe toți ceilalți oameni așa cum sunt".

45 de minute mai târziu am văzut întâmplându-se sub ochii mei cea mai mare minune ce mi-a fost dat s-o văd. Cineva din familia mea, unul care mă cunoștea atât de bine încât nu puteam să-l duc cu vorba, îmi spuse: "Fiule, dacă Dumnezeu poate face în viața mea ceea ce L-am văzut făcând în tine, vreau să-l dau ocazia". Chiar atunci, acolo, tatăl meu se rugă împreună cu mine, predându-și viața lui Cristos.

De obicei schimbările apar în decurs de câteva zile, săptămâni, uneori câteva luni sau chiar ani. Viața mea s-a transformat în mod progresiv, în decursul primelor 6-12 luni de la convertire. Viața tatălui meu s-a schimbat acolo, sub ochii mei. A fost ca și cum cineva ar fi răsucit întrerupătorul, aprinzând lumina. Nu mi-a mai fost dat să văd o schimbare atât de radicală nici până atunci și nici de atunci încolo. De atunci tata a mai atins băutura o singură dată. Și atunci a dus-o până la buze și apoi a aruncat-o la o parte... Concluzia fermă la care am ajuns este că o relație vie cu Isus Cristos transformă viețile oamenilor.

Poți să râzi de creștinism, poți să-l batjocorești și să-l ridiculizezi, dar el funcționează. El transformă viețile oamenilor. Când îți pui încrederea în Cristos, trebuie să ai grijă de atitudinile și obiceiurile tale, căci Isus Cristos este specialist în schimbarea lor.

Dar creștinismul nu este un lucru pe care să-l torni cuiva pe gât, sau să-l impui vreunui om. Fiecare om își are viața lui pe care s-o trăiască. Tot ce pot face este să-ți spun ceea ce am aflat eu. După aceea, decizia îți aparține.

Poate rugăciunea pe care am rostit-o eu atunci îți va fi de folos. Iat-o:

Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Îți mulțumesc că ai murit pe cruce pentru mine. Iartă-mă și înnoiește-mă. Chiar acum, în acest moment, mă încredințez Ție ca Mântuitor și Domn. Fă din mine omul care m-ai creat să fiu. În Numele lui Isus Cristos.